

Amb Grècia com a rerafons...

ELS RETALLS SOCIALS CONTINUEN

nº 102 febrer-març 10 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	França:	pàg 11
Pàgines centrals :	pàg 12-14	<i>De Joans, Joseps i ases n'hi ha per totes les cases</i>	
Austeritat, pensions i reforma laboral			
Política	pàg 4-7	Internacional:	pàg 14-24
Judici Egunkaria: entrevista a M. Otamendi		Situació política internacional	
Solidaritat amb el poble basc		(VII Conferència de LI)	
Sindical	pàg 7-10	Més sobre la caiguda del Mur de Berlín	
Sanitat: ni privatització ni copagament		Vaga General a Grècia	
Sector Aeri: ...a cop de judici i Reial Decret			

Suplement: Haití

Per la reconstrucció de la IV Internacional

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

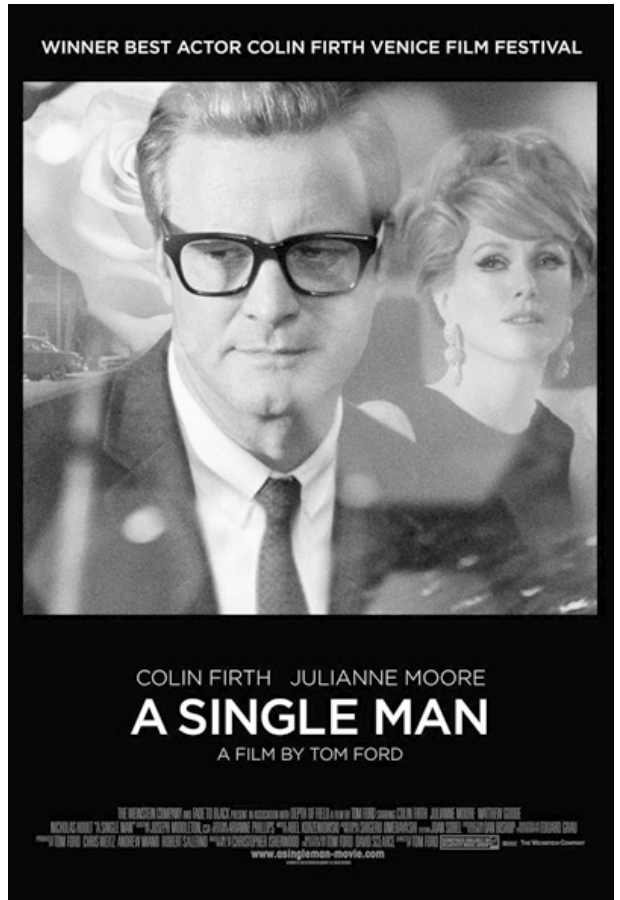
A single man (Un hombre soltero), del director Tom Ford.

El famós dissenyador de moda Tom Ford (ha treballat per a Gucci i Yves Saint Laurent, i ha estat multipremiat en aquesta faceta) ha decidit passar-se al cinema i aquesta és la seva òpera prima.

Que Ford és un entès en fotografia, en campanyes publicitàries i anuncis queda ben clar en les imatges del seu film (per cert el director de fotografia és un jove català de nom Eduard Grau): el vestuari i els decorats es converteixen en elements narratius. La bellesa, com a concepte, n'és present. Tots els detalls estan estudiats i li donen un toc d'exquisidesa.

Basada en una novel·la de 1964, de Christopher Isherwood, que és un monòleg interior sobre el dolor de la pèrdua de l'ésser estimat i la dificultat per superar-lo, el film exposa la vida del protagonista al llarg de només un dia.

Un professor universitari -George Falconer- ha perdut la seva parella -Jim- en una accident de cotxe i, amb ell, també ha perdut la il·lusió de viure i de tirar endavant. Al llarg d'aquestes vint-i-quatre hores el veurem a la universitat, de visita a casa de la seva millor amiga, amb algun dels seus alumnes, i també sol. Força incapaç de trencar el seu aïllament i de valorar els petits detalls del present i

les oportunitats que li ofereix la vida. Amb tant poca acció, són els diàlegs el punt fort de la narració.

L'actor Colin Firth dóna vida a George, i ha guanyat la Copa Volpi per aquest treball, també està nominat a l'Oscar al Millor Actor. I se'ls mereix tots dos perquè el seu treball és el punt més fort del film. L'actriu Julianne Moore dibuixa una magnífica amiga de l'ànima de George.

Encara que de fons trobem la ciutat de Los Angeles el 1962 i la crisi dels míssils cubans, la pel·lícula és introspectiva. L'homosexualitat del protagonista està presentada de manera convincent, natural i discreta.

Per ser una obra perfecta hauria -potser- de tenir més profunditat, però entenem que és una pel·lícula interessant que parla de la bellesa, la solitud i la mort, i és difícil aprofundir amb aquests elements sense fer-se pedant. No és el cas, Ford treu nota en el seu debut.

Per a aquells que no sou amants dels drames romàntics, i no féu concessions, podeu anar al cinema a veure **Invictus** del director Clint Eastwood o **The road** (La carretera) de John Hillcoat. També paguen la pena.

Comença l'ofensiva contra els drets socials dels treballadors/es

L'efecte catastròfic de la crisi capitalista ha deixat a Europa 7 milions més d'aturats en un any i mig, cosa que eleva a 23 milions el nombre d'uropeus sense feina, mentre la producció industrial ha caigut en el mateix període un 20%, la pitjor davallada des de la II Guerra Mundial. L'estat espanyol, amb més de 4 milions d'aturats, encapçala la llista i els efectes d'anys de creixement basats en l'especulació immobiliària fan molt més difícil la recuperació.

Però la crisi, malgrat totes les declaracions que parlen de la imminent recuperació, no s'acaba aquí. La petita pujada de la producció està lligada a l'enorme quantitat de diner públic injectada al sistema i no pas a una reactivació econòmica i de la capacitat de compra de la gent. La possibilitat de consum de les famílies segueix caient – com no pot ser d'una altra manera – en la mateixa proporció en què creix l'atur amb els tancaments d'empreses o avancen les impositcions de reducció de sous. En aquest sentit la recuperació de la borsa i els guanys dels bancs contrasten amb la retallada del poder adquisitiu de les famílies. Així es veu clarament a qui han anat a parar les grans quantitats d'ajudes públiques. D'aquesta manera qui ha provocat la crisi és qui en surt més ben parat.

Ara però toca pagar la factura dels milions de dòlars i d'euros lliurats pels governs a bancs i grans empreses, i, com sempre, volen carregar-la als treballadors/es. No hi ha diferències substancials entre la política d'Obama als EUA o la dels governs europeus. Els uns i els altres apunten als treballadors/es: contenció de sous, retallada a les jubilacions, reduccions de partides de serveis socials... És en aquest marc que el Govern presenta l'allargament de l'edat de jubilació, en un moment en què la caixa de la Seguretat Social dona benefici i creix l'atur. Però l'augment de l'edat de jubilació i la reforma laboral que preparen no són només la punta del iceberg de l'ofensiva que el Govern i patronal preparen contra els treballadors/es.

CCOO i UGT fan tot el possible per evitar la convocatòria de la vaga general. Desenes de milers de treballadors/es omplien els carrers a les manifestacions contra l'augment de l'edat de jubilació. No van faltar les consignes sobre la vaga general, però no en boca dels dirigents dels sindicats majoritaris. Lamentablement sindicats com la CGT difícilment podran arribar a ser una alternativa

quedant-se a casa criticant la manifestació. Canalitzar l'exigència de vaga general, des de les empreses i als sindicats, és avui la tasca central.

Amb Grècia com a rerafons

El 24 de febrer una vaga general massiva paralitzava el país per confrontar el pla d'austeritat el Govern del «socialista» Giorgios Papandreu. El pla preveu retallades salarials de l'ordre del 20% i de drets socials com la salut, l'educació o la jubilació. La patronal privada s'apunta a aplicar les mateixes mesures. Contràriament el passat gener la UE autoritzava el govern grec a ampliar el període per les ajudes al sector bancari fins el juny.

Grècia és el primer estat de la UE que no pot refinançar el deute, però no és l'únic que tindrà problemes, i la llista és llarga. Té un deute del 120% del PIB (proporcionalment

superior a la de la crisi argentina de 2001). A canvi d'uns 25.000 milions d'euros la UE exigeix que el dèficit del pressupost baixi del 12'7% del PIB al 2'8% el 2012.

Brussel·les ja ha advertit que controlarà cada tres mesos l'aplicació efectiva del pla. El primer ministre grec assegurava que «hem presentat un pla d'austeritat i de creixement a la Comissió Europea, que l'ha aprovat i estem decidits a complir-lo en cada detall». El mateix dia de la vaga general arribava a Atenes l'equip de tècnics de la Comissió Europea, el Banc Central Europeu i el Fons Monetari Internacional per fer la inspecció preliminar sobre el paquet de mesures que ha d'aplicar el Govern a l'espera del primer examen formal del 16 de març.

El 80% del deute de l'Estat grec està en mans de la banca alemanya i francesa, per la qual cosa la injecció de diner públic comunitari i la retallada de pressupost públic anirà a parar a la banca privada d'aquests països. Aviat els grecs hauran de lluitar també pel no pagament del deute extern.

Però aquesta política cap a Grècia a la qual donen suport tots els estats europeus de tots els colors és la prova més evident que la UE és l'instrument amb què les grans patronals canalitzen la política contra els treballadors/es. La qüestió no és si l'estat espanyol està més o menys proper a la situació de Grècia. En tots els estats de la UE i en als mateixos EUA ha començat la gran ofensiva.

**Tot el suport a la lluita dels treballadors/es grecs!!
Cal la més àmplia unitat treballadora per aturar els plans
de destrucció i empobriment.**

LI

28 de febrer de 2010

"...els únics que decidim al nostre país sobre la idoneïtat o no de publicar diaris en euskera som els treballadors dels diaris i els lectors"

El 2 de febrer hi va haver la darrera sessió del judici de l'Egunkaria -per sorpresa ja que s'esperava per a finals de febrer-, 7 anys després d'aquell 20 de febrer del 2003 que Garzón va ordenar la detenció dels seus 10 responsables i el tancament del diari. Des d'aleshores hem participat en les mobilitzacions i actes que s'han celebrat en defensa seva. Entre les sessions del judici del gener, Martxelo Otamendi, director de l'Egunkaria i ara del Berria, va fer una gira per Catalunya per recollir solidaritat. Vam ser-hi, i després de l'acte de Barcelona, en Martxelo ens va concedir aquesta detallada entrevista.

LI: Què significava Egunkaria per a Euskadi?

MO: Egunkaria era l'únic diari en euskera. L'euskera va arribar tard als mitjans de comunicació: amb 50 anys de retard al llibre imprès, amb 170 anys de retard als diaris, 60 a la ràdio, 35 a la televisió. En canvi no ha estat així amb les noves tecnologies perquè quan es van fer populars, en dos o tres anys ja teníem webs en euskera.

Amb el procés autonòmic el 1982 s'engeguen la televisió i la ràdio pública basques, faltava un diari. A Europa no s'estilen els diaris públics, i per tant es va engegar una promotora per animar la gent i dir-los que és possible i és necessari fer un diari en euskera. El 1990 neix Egunkaria. Era un mica la nena mirmada de la cultura basca, perquè era una iniciativa popular -1500 persones van posar-hi diners. Tot i que érem una societat anònima, teníem gestió popular, i la gent tenia la sensació que «aquest és el meu diari». Una mica el que passava amb el diari Egin, són diaris molt de comunitat, molt de la nostra gent. Segurament aquí qui llegeix La Vanguardia li agrada i punt, però no sent que és el seu diari, és el diari del comte Godó. Els que llegeixen la vostra revista segur que s'hi identifiquen més, perquè saben

com costa de fer, imprimir, distribuir, i llavors pensen: aquesta sí que és la meua revista.

Per a molta gent el tancament del diari, a part de ser una aberració i un atac a la llibertat d'expressió, era que ens havien espatllat l'esforç de molta gent treballant en la mateixa direcció. Egunkaria era això per nosaltres, més que un diari; era que el nostre poble estava avançant en la normalització lingüística, en la capacitat de, sense diners públics, engegar un projecte popular. I el 2003 un jutge arriba i diu: senyors i senyores, el tanquem.

LI: Comentaves que vosaltres no volíeu ser el segon 'diari', a quin et referies?

MO: Sí, això és important. I és important perquè quan tens monedes per comprar un diari només en compres un, quan et fa mal el queixal o no tens temps per llegir, només en compres un,... aquesta sensació que si ets el segon ets el que cau de la compra, té encara més significat si ets en una llengua minoritzada. No volíem ser el diari que es deixa, volíem ser el primer diari, pel qual els lectors s'assabentessin de què passava al món i al País Basc, des de la nostra òptica i en euskera.

Per això, néixer essent el segon diari i arribar a ser el primer per a una bona quantitat de lectors era molt important. Era donar la certesa que es pot rebre informació en euskera de què passa al món: destacàvem periodistes a les situacions més importants, conflictes, fòrums socials... Anàvem a Gaza i a Palestina, al Sàhara, a Irlanda del Nord... a cobrir la notícia de primera mà, perquè la gent no hagués de canviar d'idioma per llegir informació sobre, per exemple, Palestina, i tampoc hagués de canviar de punt de vista. Perquè segons quin diari llegeixes no t'ho expliquen igual. I nosaltres érem més amics dels treballadors que dels empresaris, dels palestins que del govern israelià -una altra cosa són els ciutadans-, dels saharauís que del govern del Marroc, més amics dels laics que de l'església catòlica.

LI: Aquesta professionalitat de buscar la notícia de primera mà, ja us havia comportat repressió per entrevistes amb ETA, no?

MO: En el meu cas, jo faig tres entrevistes amb ETA, el 1999, 2000 i 2001, i en dues d'elles el fiscal en cap de l'Audiència Nacional, que era Fungairiño, ens va acusar de col·laboració amb banda armada i apologia del terrorisme. Per aquest

motiu el jutge Garzón em crida a declarar, i faig una defensa fèrria de la necessitat professional de fer aquestes entrevistes, perquè no entenc que un periodista que tingui la possibilitat de fer una entrevista a ETA no la faci, i dic amb ETA com amb Al Qaeda, amb Bush o amb qui sigui. Vaig defensar la necessitat informativa, i també la legalitat de les entrevistes. I quan em va fer preguntes relatives a com es gestionen les entrevistes, li vaig recordar que la Constitució empara el secret professional dels periodistes. Ho va tornar a intentar unes quantes vegades, i em vaig... mantenir. Sóc un dels pocs bascos que no en té una, que ja és difícil per a un basc, sinó dues actuacions de Garzón favorables, i diu que aquestes entrevistes són professionals, d'interès públic.

LI: Quines similituds i quines diferències veus entre el tancament d'Egin i el d'Egunkaria?

MO: Hi ha una diferència molt important entre Egin i Egunkaria, i és que a Egin molta gent l'havia condemnat injustament abans que el jutge Garzón irrompés a les seves instal·lacions. El primer cos policial que entra a Egin, a registrar-lo, és l'Ertzaintza, no pas la Policia Nacional. L'operatiu d'Egunkaria és de la guàrdia civil amb el jutge del Olmo, l'operatiu d'Egin és Garzón amb la Policia Nacional. Atutxa va arribar a dir 'comprar Egin és donar-li un gram d'amosal a ETA cada dia'. Egin ja estava condemnat prèviament per alguns sectors i això va ser una

catifa estesa perquè Garzón hi irrompés amb els cavalls. Aquesta és la diferència fonamental, Egunkaria no tenia una condemna prèvia de ningú.

Distingim dos tipus de sumaris a l'Audiència Nacional: els sumaris de pertinença, militància o col·laboració amb ETA, i els que nosaltres anomenem de contingut polític o d'impuls polític, en els quals l'Estat es veu en la necessitat -per tancar Egin, per il·legalitzar Batasuna, tancar les herriko tavernes, etc.- de fer una nova formulació de què és ser terrorista, perquè si són terroristes només els de les armes, els altres queden fora. Fins al tancament d'Egunkaria, els sumaris de l'Audiència Nacional de contingut polític eren tots a organitzacions que legítimament es proclamaven de l'esquerra abertzale. Però en el cas d'Egunkaria es trenca aquest dic de contenció, es trenca la línia Maginot... si estaven tancant Egunkaria podia passar qualsevol cosa.

El tancament d'Egunkaria demostrava que no es conformaven només amb Egin: Egin, més Egunkaria, més els que vinguin. I és quan la gent surt en massa a defensar a Egunkaria, tant al País Basc com, particularment, a Catalunya. Això desgraciadament no passa amb Egin, del qual havien fet creure a una part important de la població espanyola que era un diari proetarra.

LI: Les vostres denúncies de tortura també van deixar clar que

no se circumscriuen a un sector, no?

MO: Les nostres tortures van obrir els ulls a molta gent. Els meus companys de banqueta són gent amb molt de prestigi social, gent coneguda i especialistes en el seu camp. La gent va veure que havien torturat personalitats de la cultura basca, i la gent va dir no, això no; perquè si els torturen a ells, què no faran amb un jove de 18 anys?

De fet, la manifestació gran contra el tancament d'Egunkaria se celebra a Donosti quan encara no es coneixen les tortures. Ens detenen el 20. El dissabte 22, que encara estàvem incomunicats, se celebra la manifestació -el dia que més ens van torturar va ser després de la manifestació, no sé si perquè tocava o per venjança-, i el gran escàndol és quan jo surto de la presó el dimarts 25, on vaig passar 4 hores fins que la meua família va reunir la fiança. Perquè a la presó, a Soto del Real, van anar-hi el diari Avui, Efe, Gara, Egunkaria i també una unitat mòbil d'ETB amb una antena. I la gran roda de premsa que vaig fer va ser aquesta, en directe, només de sortir de la presó, sense dutxar, sense dormir, amb barba de 5 dies, demacrat, entre sanglots... així que la meua denúncia de tortures la van sentir milers i milers de persones aquella tarda.

LI: Han passat 7 anys, aquesta impunitat de la repressió a Euskadi, es manté?

MO: Es manté d'una manera molt més sibil·lina, molt més a la francesa, a l'europea. Bé,

El País, 14/03/03

il·legalitzen partits, prohibeixen llistes, prohibeixen coalicions, fiquen a la presó Otegi perquè està intentant convèncer ETA perquè pari... El Partit Socialista ja té la Llei de partits, l'executa i punt. Batasuna no està representada al parlament, doncs no passa res. No passa res a Europa, doncs no passa res.

LI: Parla'ns de la situació del procés i de la solidaritat que esteu rebent.

MO.- Bé, normal-ment els judicis comencen i s'acaben. Però nosaltres hi estem dos dies, 15 i 16 de desembre, ens estem un mes sense anar a la sala, i hi tornem el 12 de gener, després 13 dies sense anar-hi, i hi tornem 25, 26 i 27, i acabem el 2 de febrer. En diem el judici 'Guadiana', un judici que apareix i desapareix, amb la qual cosa ens dilata molt la campanya, ens obliga a abusar de la solidaritat de la gent.

D'altra banda ningú no ens acusa com a víctimes d'un delicte que hem comès... No hi ha víctimes directes. La fiscalia no acusa, i està dient que no havia de celebrar-se el judici, i de fet no fa preguntes als processats, i només tenim l'acusació popular, composta per AVT i Dignidad y Justicia, que tots sabem que són els braços judicials del PP, la Guàrdia Civil i la Policia, que l'única cosa que fan és entorpir la normalitat, a l'Audiència Nacional i al País Basc. Però estem molt preocupats perquè les peticions de presó són de 14 anys, 12 per pertinència i 2 més per rang de direcció.

Tenim molta solidaritat a Euskal Herria, perquè la gent ens estima, ens coneix, ens dóna suport, i fora d'Euskal Herria, als Països Catalans, aquests darrers anys a Madrid, a Saragossa, i després tenim molt suport i eco mediàtic

per part de mitjans de comunicació internacionals, com Le Monde, The Guardian, The Independent, Times, la revista Time, Washington Post, New York Times, la RAI, la Televisió francesa, la BBC... Hem tingut una solidaritat molt gran, i en seguim tenint cada dies. I tenim molts deutes amb molta gent, tenim deutes amb els bascos, i amb els catalans, inclosos els grups polítics –i sé que alguns són majoritaris i altres minoritaris, però són igual de legítims tots i estem agraïts a tots igual...

forats del 23F, perquè consti que allà va haver-hi un cadenat contra la llibertat d'expressió i contra els mitjans de comunicació en euskera.

Tant bon punt sortim d'allà, l'assemblea de treballadors, que estaven concentrats des de feia quatre hores, es divideixen en dos grups i diuen: uns agitació i propaganda, i els altres a fer un diari aquesta mateixa nit, per demostrar a l'Audiència Nacional, a la Guàrdia Civil i al Jutge del Olmo que els únics que decidim al nostre país sobre la idoneïtat o no de publicar diaris en euskera som els treballadors dels diaris i els lectors. I fan 16 pàgines, molt de combat, un monogràfic sobre el tancament. Neix Egunero, que vol dir «cada dia». Els 11000 subscriptors d'Egunkaria van rebre Egunero. D'Egunkaria en veníem 15000, però d'Egunero en van vendre no sé pas quants milers cada dia, perquè era una eufòria impressionant.

Egunero va ser un diari pont, del 20 de febrer fins el 19 de juliol de 2003, que neix el diari Berria, que ven més, té més accionistes –Egunkaria en tenia 1500 i aquest té 24000 accionistes-, més pàgines i és millor diari. Nosaltres hem sofert molt, però els ha sortit bastant malament.

LI: Vosaltres vau tenir un gran triomf, i és que no hi va haver ni un sol dia que no hi hagués un diari en euskera... i ara Berria.

MO.- Quan tanquen el diari el 20 de febrer, ens detenen a tots 10, cadascú a casa seva. A casa meua el registre dura 4 o 5 hores, i després em duen al diari, i 4 hores més. Això sense saber res els uns dels altres, perquè estàvem incomunicats. Sóc l'últim de sortir del diari i vaig poder veure com feien dos forats, per ficar-hi els cargols del cadenat. Quan hem tornat a aquestes instal·lacions, no hem tapat els forats, com els

LI: Hi ha res que vulguis afegir...

MO: Bé, primer us agraeixo l'oportunitat que em doneu d'explicar als vostres lectors i lectores què va passar a Egunkaria, i també agrair als mitjans de comunicació, als grans i als petits, aquesta gran solidaritat que ens mostreu fent entrevistes i organitzant o participant en debats i actes. I després, vull transmetre una salutació i un reconeixement de deute per tot el que els catalans i catalanes han fet en aquests 7 anys. Estem molt agraïts (en català en l'original).

El copagament sanitari farà quadrar els comptes de l'Estat el 2011
Després de l'ampliació de l'edat de jubilació...
la sanitat deixarà de ser gratuïta

Els Pressupostos Generals de 2011 ja recolliran el copagament de la sanitat

Al març hi haurà un pacte sanitari entre les CA i el Govern central

És urgent reduir la despesa pública. Cal sanejar els comptes públics, i que aquest sanejament es faci comptant amb el sacrifici de tothom. Decidit a fer reformes de debò –estructurals- el govern proposarà la de la sanitat. Una vegada digerit per l'opinió pública el sobresalt o disgust de la reforma de les pensions, es disposa a presentar el tercer ganxo del trident reformista –la reforma de l'educació navega per pacífiques aigües de semiconsens-, la de la sanitat. **Un grup de treball –que opera, com sempre en aquests assumptes, a l'ombra- format per tècnics del Ministeri d'Economia i de l'Oficina per Afers Econòmics de la Presidència del Govern, té els comptes a punt des de l'estiu passat.** I sembla que els surten molt bé -per als Pressupostos, per descomptat- encara que a costa d'uns quants sacrificis, com per exemple que **la sanitat deixarà de ser totalment gratuïta**, i que a partir dels pròxims Pressupostos Generals de l'Estat i de la Seguretat

Social que s'elaborin per l'exercici 2011, la reforma ja tindrà números propis.

Després de conèixer l'entrebancada de Grècia i les amenaces privades i públiques de diverses societats qualificadores, a més de les opinions d'altres organismes internacionals sobre els problemes de l'economia espanyola, **l'equip econòmic de Salgado i Campa va decidir que aquest és el moment adequat per engegar la segona gran reforma econòmica, la de la sanitat.** I encara que les setmanes que vénen es facin públics alguns detalls sobre els punts que pot abastar una – també- propera reforma del mercat laboral, **la de la sanitat s'engegarà abans de l'estiu que ve**, perquè l'Executiu compta que tindrà prou consens per dur-la a terme.

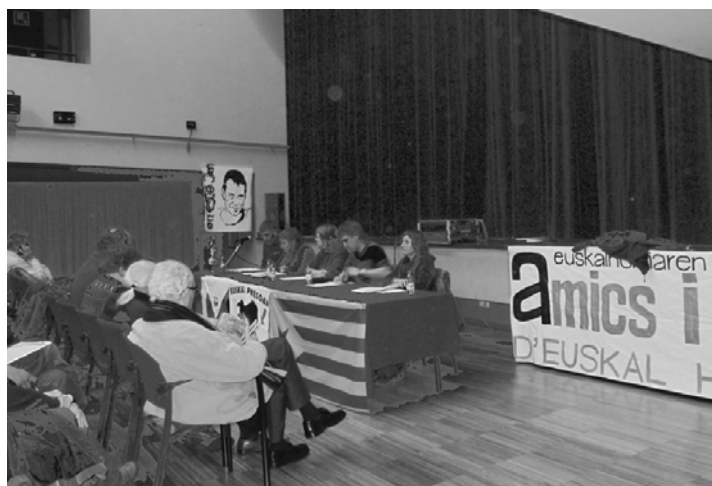
Les xifres canten i els mercats de capitals també. Pugen les assegurances de deute dels països amb més problemes econòmics, i algun d'ells, com Grècia, pot trobar-se en una situació desesperada

quan el seu pressupost anual no arribi per pagar el seu sistema de sanitat. I Espanya duu un camí similar a l'hel·lè.

El grup de treball, integrat per funcionaris i tècnics, té a les mans l'informe que assenyala que les Comunitats Autònomes són incapaces d'afrontar més del 40% de les factures sanitàries, així que deutes i factures s'amunteguen en diverses habitacions perquè no hi ha prou recursos per saldar-les.

A Sevilla fa uns dies van començar una tasca educativa interessant. Comunicaran als usuaris de serveis sanitaris el cost imputat al servei que l'usuari consumeix, un camí idèntic al que van emprendre fa unes quantes dècades a Suècia o a França. Al país veí cada pacient contribueix amb un 30% del cost del servei sanitari d'atenció primària, i augmenta en altres tipus de consultes especialitzades. El 30% és l'aportació que a Espanya només fan els funcionaris, però no pas els del règim general, notablement menor. A Suècia, per exemple, les visi-

En solidaritat amb el poble basc

Aquest febrer ha tingut lloc una setmana internacional de solidaritat amb el poble basc, mentre part dels seus presos i preses feia vaga de fam a les presons. Des de LI vam assistir a l'acte celebrat a Barcelona, on tant un membre d'*Etxerat* –agrupació de familiars dels presos- com un expres, van detallar les darreres mesures penitenciàries que colpegen no només els presos i preses –d'ETA o de qualsevol altra organització *abertzale*-, sinó també les seves famílies, amb escorcolls personals, limitant els vis-a-vis,... mentre es manté la dispersió.

tes a urgències van disminuir un 64% des del moment que els pacients van haver de començar a pagar 16 euros. La mesura no va anar acompanyada d'un augment de la taxa de mortalitat, així que segons els tècnics, l'aplicació del sobrecost es va saldar amb l'èxit previst. Si més no és el que va passar a Suècia.

Així que el Govern, obligat a complir Maastrich, ha de fer baixar el dèficit i el deute públic fins als límits marcats per aquests acords. I l'única via per aturar el dèficit passa per aturar i retallar la despesa pública, l'única forma, també, d'assegurar la sostenibilitat del sistema sanitari espanyol. No es tracta que l'Estat no pugui afrontar els seus compromisos sanitaris a curt termini, sinó que la sostenibilitat d'aquest sistema no serà possible sense fer una reforma en profunditat.

Aquesta profunditat passa per un canvi en la relació de les aportacions d'empreses i particulars al règim de la seguretat social. L'actual sistema, que molts consideren de copagament, es transformarà en un autèntic copagament a l'europea, un copagament de debò, caracteritzat per una major càrrega –reconeixement de costos– en el preu dels serveis sanitaris, que recauran, i en això consistirà la reforma, en el contribuent o receptor del servei sanitari.

Les Comunitats Autònomes van rebre, molt contentes i amb una alegria particular, fa uns anys les

transferències de la sanitat, valorant en primer lloc que es tractava de competències que els venien concedides des de l'Administració Central de l'Estat. Però, amb el pas del temps, van començar a comprovar que, com qualsevol altre servei públic, la sanitat també té el seu preu, de manera que en els serveis sanitaris res no és gratuït, hi ha costos pertot arreu: metges, infermeres, materials, màquines, tractaments, immobles, i un llarguíssim etcètera, tot costa diners i a més amb una subjecció extrema a la llei de l'oferta i la demanda.

Un informe amb el qual treballa el sector, assenyala que «el 2006 els espanyols van fer vuit visites al seu metge, un 40% més que la mitjana europea». S'assegura al mateix informe que «la despesa farmacèutica per càpita és un 40% més alta que la del Regne Unit, Portugal o Dinamarca... i que el 70% de les receptes es concentren en el 20% de la població exempta de pagament». Són només unes quantes de les xifres que, segons els tècnics del ministeri d'Economia, poden il·lustrar l'estat de necessitat d'una reforma sanitària.

*Coordinadora Anti-Privatització
de la Sanidad Pública de
Madrid (CAS)
www.casmadrid.org
info@casmadrid.org*

Sector Aeri:

Privatització, a cop de judici

El 5 de febrer va començar a l'Audiència de Barcelona el judici contra els i les treballadores que van ocupar les pistes de l'aeroport del Prat el juliol de 2006, que afronten penes de fins a 4 anys de presó i sancions econòmiques milionàries, en aplicació d'una llei franquista. El mateix dia, en un acte sense precedents des de la Constitució, el govern de l'Estat va publicar un Reial decret (1/2010) que suposa un cop dur tant a les condicions laborals dels i les controladores aèries com a la negociació col·lectiva, i que estableix els mecanismes perquè proveïdors privats prestin serveis aeris que fins ara eren públics. El Decret assenta un precedent d'intervenció del govern de l'Estat a favor d'una empresa –encara que sigui una empresa pública– contra un sector dels seus treballadors/es –encara que siguin treballadors/es privilegiats/des–, amb l'objectiu d'aplanar el camí al capital privat en l'ús dels béns i serveis públics per incrementar els seus beneficis.

Precarització i privatització a tota velocitat

Vistos ara, els esdeveniments dels últims temps en el sector aeri van adquirint sentit: des de les poc informades despeses d'AENA en noves instal·lacions, tecnologia i ampliacions d'aeroports –fetes amb contractes privats amb diners públics– fins l'anunci de la creació de societats mercantils per gestionar els aeroports de Madrid i Barcelona; des de les també poc informades subvencions, exempcions i moratòries dels pagaments de l'IVA i Seguretat Social a les companyies i operadors aeris, fins a les reestructuracions, fusions i tancaments fraudulents de companyies, amb el beneplàcit del

negociació i repressió i Reial Decret

govern. Si atenem, a més, a l'arribada al sector d'empresaris i inversors procedents de la construcció, veiem que tot això es complementa amb la política del govern: afrontar la crisi donant al capital privat facilitats de tot tipus, importants ajudes econòmiques amb diners públics i noves àrees per augmentar els beneficis. L'aviació és una d'elles. I aquí també, com en sanitat, educació o serveis socials, la precarització de les condicions laborals –de salari, contractació i horaris–, suposa un pas imprescindible perquè el futur negoci doni els beneficis calculats, preferiblement comptant amb el suport dels i les representants sindicals. És en aquest context i no pas en el de la lluita contra els privilegis d'un col·lectiu, com demagògicament pretén el govern, que el Reial decret contra els i les controladores aèries adquireix significat.

El Reial decret i la política sindical d'USCA

El I Conveni Col·lectiu AENA-Controladors, de 1999, segellava la separació del col·lectiu (més de 2000) de la resta de treballadors/es d'AENA (uns/es 10000), després d'un període de participació en els comitès de centre de Navegació Aèria. Amb un increment del tràfic aeri de l'ordre del 10% anual i, davant les deficiències de plantilla originades per aquest augment i per la jornada pactada amb els controladors/es (1200 hores/any), AENA va practicar la política de pagar prolongacions de jornada i hores extraordinàries no consolidables, mantenint concessions importants –com la Llicència Especial Retribuïda, avui suspesa «fins a nou avís», que permetia deixar de treballar als 52 anys cobrant el salari fix fins a la jubilació–, fomentant el miratge que els i les controladores treballarien «al paradís» per tota la vida. I així el col·lectiu de control va anar quedant neutralitzat en una dinàmica de privilegis, hores extres i aïllament de

la resta d'AENA, que ara possibilita que totes les millores obtingudes en negociacions anteriors es tomin amb un cop de ploma. AENA, instrument de la política privatitzadora, mitjançant contractes i inversions privades, i com a part en processos privatitzadors (Anglaterra, Mèxic, Cuba...), sabia ben bé què feia. Estava clar que uns/es controladors/es adormits/des i sense suports no suposarien un problema quan arribés el moment.

No haver socialitzat la gran conquesta que suposava una reducció de jornada de 500 hores/

a la gestió privada de qualsevol aeroport, que inclou la contractació de controladors/es per part d'operadors privats i la substitució del control aeri en aeroports amb poc tràfic pel servei d'informació de vol, també d'operadors privats. Per això invoca normatives i acords europeus, com l'anomenat «Cel Únic Europeu». AENA, el personal de la qual té els sous més baixos d'Europa, en comparació amb igual categoria i horari –només per sobre dels de Grècia i els països de l'Est–, paga un salari entre 6 i 8 vegades més baix a un/a informador/a que a un controlador/a, amb

any –que podria haver implicat un augment qualitatiu de la plantilla amb nous contractes fixos i en condicions, i podria obrir el camí a millores generals en matèria d'horaris per a altres treballadors/es del sector– ha fet que aquesta conquesta es perdi. Com és sabut des de fa moltíssims anys, la burgesia pren amb una mà el que dona amb l'altra (Lenin). Ara, els controladors/es treballaran fins a 1750 hores a l'any, sense cobrar les hores extres, prolongacions i mòduls que cobraven. Però això no és tot.

El Reial decret estableix el pla per

el mateix nombre d'hores. Hem de suposar que un operador privat pagarà encara menys en els temps que corren. I a més caldrà veure en quines condicions entraran els i les noves controladores, d'AENA o «privatitzats», perquè previsiblement sofriran una retallada similar a la dels i les noves pilots.

USCA ha practicat un sindicalisme «d'elit» basat en l'obtenció de privilegis i el mercadeig amb la manca de plantilla, i no un sindicalisme conseqüent que tendís punts cap a la resta dels i les treballadores de la seva empresa i del sector. Ara USCA es troba

acorralat i paralytitzat, encomanant-se a un llarg procés judicial que desactivi el «cop de decret» quan el mal ja no tingui remei, i/o a una negociació sota el Reial decret, en la qual farà l'equivalent al que fan CCOO/UGT/USO: acords que permetin que els plans segueixin endavant «fent tan poc mal com es pugui» als que ja hi ha, és a dir, pactant l'empitjorament de les condicions dels nous contractes, i consentint rebaixes progressives pels i les que ja estaven contractats/des. La seva pròpia política l'ha dut a deixar indefensos/es els seus/ves afiliats/des davant de la intervenció estatal, i, a més, desprestigiats/des

interessava abandonar Barcelona, va perdre el servei de handling a l'aeroport, adjudicat per AENA a empreses noves. 1300 treballadors/es es van veure potencialment sense feina d'un dia per l'altre. Els sindicats majoritaris havien facilitat el pla mitjançant la negociació prèvia d'un Conveni a la baixa per al handling, amb atenció especial a la subrogació de treballadors/es entre empreses, i això va ser el que van oferir als i les afectades pel pla de reajustament. Centenars de treballadors/es van sortir aleshores a les pistes esperant explicacions i solucions que ningú no els va donar. Les conseqüències, avui:

mostrar malgrat tot que una resposta dels i les treballadores podia alterar els plans patronals. La coincidència del judici amb la publicació del Reial decret fa pensar en una utilització d'ambdós fets per part d'AENA i el govern per demostrar que estan disposats a arribar on faci falta, o per tapar una cosa amb l'altra segons convingui. D'aquí la importància de donar el màxim suport als companys i companyes encausades, perquè no paguin per xocar amb una política contra els salaris i les condicions laborals practicada per la patronal i el govern i recolzada pels sindicats majoritaris.

Contra la privatització i la precarització

Molts treballadors/es de Navegació Aèria i dels aeroports amb menys volum de tràfic pensaven que les seves condicions laborals i la seva estabilitat en l'ocupació estaven fora de perill, que la privatització només afectaria el personal dels aeroports grans. A partir del «cop decret», està clar que no serà així.

L'Assemblea de treballadors/es de Madrid-Barajas acaba de votar mobilitzacions unitàries pels dies 17 i 24 de febrer. Només és un primer pas, però un pas important. Ara, més de 12000 treballadors/es veuen perillar les condicions laborals i salarials, per la qual cosa cal preparar la resposta, seguint

el camí de l'Assemblea de Barajas amb mobilitzacions a tots els centres, i comptant amb tots els treballadors/es i sindicats d'AENA. Només l'acció de tothom pot frenar la privatització. Aquesta seria l'ocasió perquè USCA i els sindicats signants del Conveni d'AENA demostrin si estan disposats o no a negociar rebaixes que facilitin el pas del servei públic al negoci privat a costa de les condicions i salaris dels i les treballadores d'AENA.

Luca Gómez

davant de l'opinió pública i els i les treballadores aeronàutiques.

El conflicte d'Iberia al Prat

Per aplicar la seva política al sector aerí, el govern i la patronal han tingut la col·laboració de les centrals sindicals majoritàries –UGT, CCOO i USO–, que si bé han proclamat, de vegades, una oposició verbal, han desmobilitzat sistemàticament els i les treballadores que han vist perillar les seves condicions de salari i treball, i han negociat l'innegociable presentant-se com a garantia que la precarització no seria «traumàtica».

Això és el que va passar al conflicte d'Iberia del Prat, iniciat amb la vaga de pilots i personal de cabina el 2006. La situació es va complicar quan Iberia, a la qual

rebaixes dels salaris de fins a 500• mensuals als nous contractes, proliferació de la «jornada parcial», 900 subrogacions i prop de 400 acomiadaments, això sí, «no traumàtics». Iberia va alleugerir els seus comptes i ha reduït despeses a costa de les butxaques dels i les treballadores.

Per aquesta ocupació de pistes, 27 treballadors/es es troben ara en un judici a l'Audiència de Barcelona, enfrontats a penes de fins a 4 anys de presó, en aplicació d'una llei franquista de 1964 que impedeix el dret de vaga als aeroports. També afronten la possibilitat de fortes sancions econòmiques, encara que es diu que podrien no prosperar. L'acció, que no va ser planificada sinó totalment espontània i desesperada, va de-

França

De Joans, Josep i ases n'hi ha per totes les cases

En nom de la crisi...

És clar que N. Sarkozy no és el centre del món, però és el representant d'una de les principals potències imperialistes, i en crisi, igual que el sistema capitalista. (...) Per això Sarkozy preveu que si l'ONU no accepta reformar-se, el G20 (constituït pels països imperialistes i el primer cercle dels seus vassalls) prendrà les coses directament amb les seves mans.

Menys d'una setmana després, el 27 de gener, al seu discurs d'obertura del Fòrum Econòmic Mundial de Davos, Sarkozy simulà que s'afegia a la crítica contra els bancs, els paradisos fiscals, etc., va dissertar una vegada més sobre moral i va posar alertar contra la constitució de noves bombolles especulatives que poden causar la fallida dels estats..., mentre tota la seva política està al servei exclusiu dels capitalistes. (...)

En nom de la crisi, Sarkozy, Obama i els altres han reafirmat la seva voluntat de defensar el sistema capitalista, una voluntat que desemboca en mesures concretes: acomiadaments, reducció de salaris, atacs contra la protecció social i els serveis públics. En aquest terreny la Unió Europea es mostra molt ofensiva, encara que mentrestant perduri la seva pròpia crisi institucional.(...)

En realitat, la crisi econòmica tiba encara més les relacions entre els estats membres, ja que alguns travessen grans dificultats, com Grècia, els països bàltics, Romania, Espanya, Portugal... Per què hauríem de sorprendre'ns, doncs, que els Estats membres que realment tenen el poder «hagin triat» personatges del calibre de Herman Van Rompuy i de la baronessa Catherine Ashton per als llocs, respectivament, de president del Consell Europeu i «d'alta representant de la UE per Afers Exteriors»?

Crisi del sistema capitalista, crisi de la Unió Europea, crisi de la classe dominant: si tots estan d'acord en

l'objectiu a què s'ha d'arribar, els desacords es multipliquen en com fer-ho. La temptativa d'establir una nova divisió internacional del treball, de manera pacífica, de moment, passa -a França almenys- per la liquidació de sectors sencers del que queda de l'aparell industrial.

Per això la temptativa d'aproximació dels sector agroalimentari i de la gran distribució sota els auspicis d'aquest darrer, impulsada pel govern Sarkozy-Fillon amb el suport del sector majoritari del MEDEF, causen divisions que no podem descuidar. Com tampoc ha de minimitzar-se la repercussió de «l'afer Clearstream», l'apel·lació per part del fiscal contra l'alliberament de D. de Villepin, antic Primer Ministre, i les declaracions d'aquest últim qüestionant Sarkozy personalment.

No estan d'acord en com arribar al seu objectiu, però ja han decidit qui pagarà el compte: els treballadors.

Centenars de milers de desocupats es trobaran aviat amb la fi dels seus drets a causa de la reforma dels ASSÉDICS, organitzada pel MEDEF i la CFDT, mentre que els acomiadaments en nom de la crisi segueixen multiplicant-se. En nom d'aquesta crisi, els únics responsables de la qual són els capitalistes, ja s'anuncia la **destrucció del sistema de jubilacions**. És clar, pretenen que no canviarà res, i Sarkozy explica a qui vulgui escoltar-lo que no vol posar en dubte el sistema actual, un sistema per repartiment i que garanteix la solidaritat entre les generacions.

Mentre expliquen això, ho tenen tot apunt «per buidar» les caixes de jubilacions en favor dels fons de pensió per capitalització. Fins i tot Martine Aubry, primera secretària del PS, es va llençar («imprudentment», en aquesta època d'eleccions) a pronunciar-se a favor d'un retrocés de l'edat legal de jubilació, coincidint així amb el seu «camarada»

espanyol, J. L. Zapatero.

Amb el vot de la Llei HPST, iniciada per R. Bachelot-Narquin, ministra de la UMP de Salut, es dinamitaran els hospitals públics: de 3 a 4.000 supressions d'ocupacions programades d'aquí al 2012 només a l'AP/CV (Assistència Pública/Hospitals de París), el consell d'administració de la qual està presidit per B. Delanoë, alcalde del PS de París. Alhora, les clíniques privades prosperen.

La UMP i el PS es reparteixen els papers: la primera, al Govern, engega contrareformes en benefici dels capitalistes; el segon intenta acompanyar-lo socialment, al capdavant dels establiments públics **i de la majoria de les regions**, departaments i municipis (col·lectivitats locals). Un acompanyament social que es reduirà amb l'abolició de l'impost professional, un impost que constitueix fins al 50% del pressupost d'alguns municipis... Per il·lustrar-ho amb l'expressió popular, la UMP pela les cebes i el PS plora.

Per la seva banda les direccions sindicals es preparen per a les sempiternes jornades d'acció, ara per les jubilacions. Però les vagues segueixen: dues vegades en dues setmanes a Akers, Fraisse (al Loira) i a la seu de la cadena de magatzems Pier Import, a Villepinte (Seine-Saint-Denis), on s'ha retingut dirigents i patrons; una vegada més, vagues defensives, per aconseguir condicions d'acomiadament millors.

Malgrat tot, mentre s'acosten les eleccions regionals, els aparells burocràtics, inclosa l'anomenada «extrema esquerra», fan tot el possible per intentar limitar el debat a la pugna electoral i neutralitzar el terreny tradicional de la lluita de classes. En nom de la crisi tots s'obstinen més o menys a mantenir l'ordre capitalista (sigui «social» o no), sembla que s'alien per impedir que les tensions acumulades trobin una sortida en la mobilització generalitzada; una mobilització que, al seu torn, podria obrir una perspectiva política a la cruel absència de direcció revolucionària de la classe obrera i la joventut.

*Editorial El Internacionalista N° 95
Publicació del GSI, secció
francesa de la LIT-CI*

Austeritat, pensions

«Hem viscut per sobre de les nostres possibilitats» ens diuen Díaz Ferran, banquers, presentadors estrella i polítics amb salaris i pensions de luxe. Ho diuen al 60% dels treballadors i treballadores que cobrem menys de 1100 euros mensuals. Ho diuen als i les jubilades que de mitjana cobren 851 euros bruts mensuals. Ho diuen en un Estat en el qual l'economia de mercat ha aconseguit que paguem pels pisos i els cotxes més que els treballadors i treballadores alemanyes, que tenen salaris molt més alts. Un estat amb el 20% dels seus treballadors i treballadores en atur. A les televisions i la premsa ja només circula la versió empresarial: «podrà haver-hi creació d'ocupació si es redueixen salari, cotització i acomiadament... les pensions són inassumibles... cal retallar despeses en els comptes públics». I es deixa pel 2017 la recuperació de l'ocupació. El Nobel Krugman i l'FMI anuncien que a l'Estat espanyol els salaris i els preus han de baixar un 25% per tornar a ser competitiu.

L'austeritat dels comptes públics (reducció anunciada per Zapatero de 50.000 milions en tres anys) també significa reducció salarial dels treballadors i treballadores públics (com a Irlanda o Grècia) o el pur tancament d'hospitals (com a Letònia). Es tracta de la medicina habitual que a Occident pensàvem que només estava destinada a Àfrica, Llatinoamèrica, Àsia o els països de l'est europeu. Plans d'ajustament dels quals també es coneixen els efectes: a part del sofriment dels treballadors i treballadores per dur-los a la misèria, la depressió del mercat interior, l'aprofundiment de la crisi i conver-

tir el territori en un «tot a 100» perquè els capitals i empreses transnacionals vinguin a adquirir-ho tot a preu de saldo. Aquests capitals ja estan salivant com van salivar en aconseguir les privatitzacions de l'exURSS, les empreses sudcoreanes o el petroli de Mèxic en sengles crisis, o la privatització del petroli iraqüà mitjançant la invasió. La burgesia dels EUA en sap molt de fallides d'estats. Els EUA

estan en fallida des de 1971, quan va deixar de canviar dòlars per or.

Només que la seva fallida és la del perdonavides que disposa de l'exèrcit més gran del món. És una fallida de què no parlaran les televisions.

Durant aquest 2010 la crisi econòmica s'està convertint en crisi social i política, amb un govern que perd el suport dels seus propis votants i amb el rei clamant per un pacte com els de la Moncloa, a mesura que van avançant l'atur i els desnonaments i es van acabant les prestacions i subsidis. Els governs central i autonòmic i els ajuntaments no estan fent l'esforç necessari ni per garantir l'alimentació i el sostre. Unes classes política i empresarial aristocràtiques donen lliçons d'austeritat mentre va augmentant la indignació i la por entre els treballadors i treballadores a mesura que familiars i coneguts

cauen en l'atur. La primera setmana de febrer va pujar uns quants graus la temperatura. A principis de setmana els treballadors i treballadores i pensionistes que cobren més de 15.645 euros bruts anuals van veure desaparèixer 28 euros de la seva nòmina per la retirada dels 400 euros de l'IRPF que durant 2 anys han cobrat fins i tot els ministres. Els treballadors i treballadores públics van comprovar que la seva pujada salarial era de 3 euros cada 1.000 (menys, a la Generalitat de Catalunya) i els i les pensionistes de 10 euros per cada 1.000 (el mateix que van signar una setmana després les direccions de CCOO i UGT amb Díaz Ferran per als i les treballadores del sector privat, amb possibilitat de despenjar-se per a les empreses). A continuació es va fer pública la proposta del govern d'allargar la jubilació fins els 67 anys, i més tard calcular-la amb els últims 25 anys (que van retirar). Les direccions de CCOO i UGT van parlar de vaga general (després també ho van retirar). El dijous la borsa espanyola IBEX (índex en què les 5 primeres empreses representen el 68% de tots els diners –Santander, Telefónica, BBVA, Iberdrola i Repsol) baixava un 6% (la resta de les borses europees un 4%) amb un fenomen com que el Banc Credit Suisse va vendre en bloc accions del Banc Santander per 1.000 milions d'euros. El divendres el govern va presentar un esquema de reforma laboral (el document als enllaços adjunts) que Díaz Ferran per la CEOE i les direccions de CCOO i UGT van considerar apte per començar a negociar amb un calendari que se suposa acabar com a màxim a l'abril. A la pregunta d'una periodista de la Vanguardia sobre si aquesta reforma era «light», Zapatero va poder respondre que el govern no governava per als mercats sinó per als ciutadans. Però governa per als mercats quan elimina l'impost de Patrimoni, quan no

i reforma laboral

elimina les SICAV i quan puja l'IVA dos punts. Governar per als mercats quan proposa allargar 2 anys l'edat de jubilació o ampliar 10 el període de càlcul (a Alemanya s'escull el període de càlcul més beneficiós per al treballador/a). Governar per als mercats quan proposa una reforma laboral i de pensions per una crisi financera i d'especulació dels de sempre i governar per als mercats quan proposa retallades dels pressupostos públics dels pròxims 3 anys sense tocar les despeses en exèrcit, cossos repressius i ajudes a empreses. Governar per als mercats, amb uns ritmes segurament diferents als que intentaria Esperanza Aguirre si es trobés en el seu lloc. Però la crítica i la mobilització des de l'esquerra brilla per la seva absència, i segurament aquest és un nou servei que les direccions del PSOE, d'IU i de CCOO i d'UGT rendeixen als mercats, un servei que difícilment podria fer el PP.

Les pensions, ara

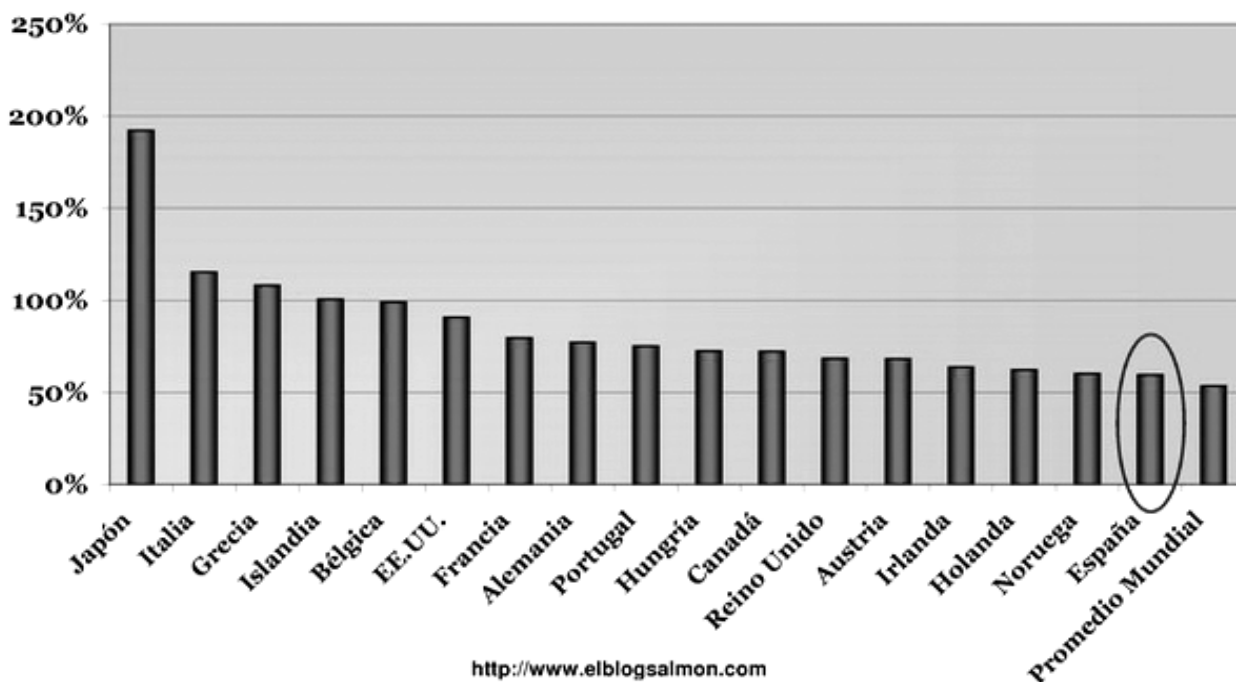
La majoria de dades són de

Vicenç Navarro a «El subdesarrollo social de España» i de la valoració del sindicat ELA que es troba entre els enllaços. La pensió mitjana (no només de jubilació) és de 772 euros al mes. Sense les pensions, el 68% de la població anciana estaria en la pobresa. De fet, una part de la gent gran també és pobre amb les pensions, per com són de reduïdes i l'absència de serveis públics. La despesa en pensions respecte el PIB a l'Estat espanyol (8,3%) és dels més baixos de la UE15 (11% de mitja). De fet el dèficit en despesa pública social per habitant respecte la UE15 ha augmentat un 39% entre 1993 i 2002. Les pensions de viduïtat i orfanat també són de les més baixes de la UE (i respecte el PIB es gasta menys de la meitat que la UE15 de mitjana). Des de 1995, l'any de la signatura del pacte de Toledo, la despesa en pensions ha passat del 8,3% al 7,8% del PIB, i el número de pensionistes ha crescut 1,5 milions. El 66% dels plans de pensions privats creats des de fa 17 anys no ha arribat a un nivell de rendibilitat que superi la inflació.

Les propostes del govern en pensions

La justificació per allargar l'edat de jubilació als 67 anys es basa en pressupostos fal·laços. D'una banda, l'augment de l'esperança de vida no significa que les persones visquem molts més anys, sinó que s'ha produït per la reducció de la mortalitat infantil i juvenil. A més a més l'esperança de vida té un biaix de classe que fa que sigui 10 anys superior en el 10% de les rendes més altes, respecte el 10% de les rendes més baixes, amb la qual cosa allargant per tothom l'edat de la jubilació, les rendes baixes la pagarien a les altes en major grau que ara. D'altra banda, l'edat de jubilació en terme mitjà a l'Estat espanyol és de 61,4 anys, igual a la d'Alemanya i superior a la de França. Un altre argument fal·laç és el que addueix que disminueix la proporció entre treballadors i treballadores i cotitzants. Només augmentant la quantitat de dones que treballen en la proporció que ho fan a Suècia, hi hauria 6 milions més de cotitzants. Però a més no

El deute públic com a % del PIB a l'any 2009

Situació

A continuació publiquem les resolucions de situació política internacional (en aquest número) i estatal (al pròxim) de la VII Conferència de LI, celebrada el mes d'octubre passat.

Lluny de la recuperació anunciada

1.- La política oficial nega les crisis fins que l'evidència és manifesta i quan ja no es pot ocultar, aleshores situa la recuperació a la cantonada. Ara els portaveus de les institucions i governs diuen que ja toquem fons i que estan sorgint signes de la recuperació. Però mirem el cicle amb una mica més de perspectiva: la crisi de sobreacumulació del capital va esclatar l'estiu del 2000 al cor de la banca mundial i la seva borsa, aleshores l'administració Bush va injectar enormes recursos públics per impulsar la indústria armamentística amb la política d'intervencions militars, mentre aquestes havien de donar fruits (rèdits en petroli) empenyia les famílies i empreses al consum a càrrec de l'endeutament. Els beneficis del petroli de l'Iraq no van arribar, mentre la suma per mantenir l'ocupació no deixava de créixer i amb ell l'endeutament públic i privat, fins que la corda es va trencar.

La segona etapa de la crisi arriba a finals de 2007, els nivells d'endeutament ja comencen a ser impagables (no només de famílies pobres com es va fer creure) i grans inversors es comencen a retirar de la ruleta financera, cosa que precipita el crac. S'enfonsen grans bancs, fan fallida les immobiliàries. Constructores, grans indústries com la GM de l'automòbil. El segon esclat de la crisi és molt més potent que el primer. La recepta torna a ser la mateixa: grans quantitats de diners públics es lliuren a bancs i multinacionals perquè recuperin els beneficis. I ens trobem aquí, en part aquests diners permeten mantenir

és obligatori que les pensions hagin de sortir exclusivament de les cotitzacions, de fet només ho fan en 8 dels 27 països de la UE, els altre 19 també fan ús dels diners recaptats amb els impostos. Pel que fa a augmentar el període de càlcul de 15 a 25 anys, cosa que en la majoria dels casos abaixaria les pensions, cal recordar que segons un estudi de IESE (de l'OPUS), el salari mitjà espanyol és un 34% inferior al salari mitjà de la UE25.

El govern també proposa retallar la possibilitat de cobrar la pensió de viduitat; retallar la prestació d'incapacitat temporal, la baixa; retardar la jubilació anticipada, actualment a partir dels 52 anys; més promoció dels plans de pensions privats i que una part del Fons de Reserva es pugui invertir en borsa.

Les propostes del govern en reforma laboral (document als enllaços)

Foment del «Contracte de foment de l'ocupació», que implica una indemnització per acomiadament de 33 dies per any treballat. Per enèsima vegada es diu que es pretén desincentivar la contractació temporal, l'encadenament de contractes i la rotació laboral en la mateixa empresa (quan ho fan les mateixes administracions, com la Generalitat de Catalunya). Foment del contracte a temps parcial. Foment de l'ocupació juvenil augmentant-ne la precarietat. Procediment més ràpid per als ERO. Centralitzar la negociació col·lectiva. Adaptar les reduccions de jornada relacionades amb la conciliació entre la vida laboral i familiar als interessos de les empreses.

Vaga general

El monopoli de la premsa, les televisions i les ràdios permet als empresaris, «els mercats» i el govern estar a favor de la rebaixa de les cotitzacions empresarials, clamar que les pensions no són viables i proposar reduir-les, estar contra l'atur i indicar que els treballadors i treballadores han d'estar a la feina fins als 67 any

sense veure-hi cap contradicció.

Com més s'aprofundeix la crisi econòmica, més s'insisteix en les campanyes de por econòmica i de paroxisme catastrofista i de presentar les opcions capitalistes com les úniques possibles. Al mateix temps es desacredita i criminalitza i s'intenta dividir la resistència dels treballadors i treballadores com si obstaculitzés les solucions a la crisi, que només poden venir de «treballar i callar». Igual que no tenia cap futur la «prosperitat» anterior amb un 20% de pobresa, els pisos de 300.000 euros cap amunt i dos milions de desocupats/des (sense parlar de la resta del món), no té cap futur ni la crisi capitalista ni la seva solució si els treballadors i treballadores no imposablem sortides favorables als nostres interessos. Hem d'evitar que en una propera crisi bancària per la fallida dels promotors immobiliaris el deute torni a ser assumit pels diners

públics. Les mobilitzacions parcials per confluïr en una vaga general són una basa necessària. O frenem l'ofensiva del capital o s'intensificarà.

Nota: Amb cadascun d'aquests dos enllaços s'obre una desena webs o articles. Citar-los no implica avalar la línia política de la web o de l'autor.

<http://1link.in/wrrhq>

<http://1link.in/mwwf>

política internacional

el consum mentre cau en picat la capacitat de consum de les famílies assotades per acomiadaments massius. Però la major part dels recursos –que estan en mans de la banca– han tornat altre cop al mercat de la borsa, que ha vist créixer el valor de títols i accions mentre les mateixes empreses no paraven de presentar números vermells i acomiadar empleats/des. Així doncs la crisi, amb la destrucció de milions de llocs de treball, continua el seu curs.

2.- Els estats i els seus bancs centrals tornen a discutir com evitar una nova fallida generalitzada, però no poden seguir amb aquest ritme d'injecció de diners públics –alguns ja estan en fallida– i han començat a retallar despeses socials. Així als milions de treballadors/es que han estat acomiadats/des s'uneix ara una retallada de la despesa pública que va a parar al que s'anomena salari indirecte d'aquests treballadors/es i, en conseqüència, les condicions globals empitjoren doblement.

Les crisis de sobreproducció capitalista, analitza el marxisme, només es poden superar amb una destrucció massiva de forces productives, és a dir, de treballadors/es, fàbriques i natura. El que ha costat anys i esforços de feina col·lectiva, el capitalisme, en les seves crisis, ho destrueix violentament a una velocitat de vertigen. En el transcurs de la crisi aquesta destrucció de la capacitat de consum de la classe treballadora (acomiadaments, atur, retallada de sous...) actua accelerant la crisi de sobreproducció, que al seu torn impulsa més acomiadaments i tancaments. Aquesta espiral no és lineal, de manera que poden haver-hi períodes –com hi van ser a la Gran Depressió dels anys 30– de creixement de la producció, però sense modificar el curs principal de la crisi. De la crisi dels anys trenta no es va sortir ni amb el New Deal de Roosevelt ni amb la política armamentística de Hitler a Alemanya, el nou cicle capitalista es

va iniciar tan sols després de la II Guerra Mundial. Amb quins mitjans i en quin període pot produir-se una destrucció tan enorme? Ara no es pot respondre, però és evident que el sistema capitalista, que en el seu moment va ser una palanca de desenvolupament de forces productives enorme, avui n'és un destructor, amb conseqüències terribles per a la població del planeta. No hi ha cap tasca més urgent que desfer-nos d'aquesta xacra.

L' imperialisme empantanat a l'Orient Mitjà i a l'Afganistan

3.- La sortida de la crisi no rau en equilibris financers, sinó en la capacitat de la burgesia mundial de descarregar la crisi sobre els i les treballadores, cosa que provoca una caiguda absoluta de la seva renda i un augment substancial de la plusvàlua. Sense aquests retrocessos, que suposen més fam i misèria per als pobles, no hi ha sortida per a la crisi capitalista. Aquesta és la tasca per a la qual Obama ha estat escollit al capdavant de l'imperialisme nord-americà després del fracàs de la política «dura» de Bush. Obama ha de demostrar a les altres potències imperialistes que és el gendarme

segur dels interessos del capitalisme mundial i aquesta és la base per evitar un esfondrament del dòlar, o el que és el mateix, perquè li permeti seguir generant un dèficit astronòmic sense provocar la fallida. Per això ha de resoldre l'empantanament polític i militar en el qual Bush es va ficar a l'Orient Mitjà i l'Afganistan:

4.- A l'Iraq la solució purament militar està cada vegada més lluny i d'alguna manera s'abandona, quan Obama ha de prometre la retirada sense haver estabilitzat l'ocupació. La declaració de retirada va ser clau per guanyar les eleccions, però entre les promeses i la realitat hi ha molta distància, perquè tothom està convençut de la incapacitat de la policia i l'exèrcit iraquiana per contenir la situació. A més la transferència de poders a l'autoritat iraquiana suposa un reforçament objectiu de l'Iran a la zona, perquè té un ascendent social decisiu sobre el govern iraquiana. Aquesta realitat és la que permet a Ahmadinejad, per exemple, continuar els seus plans nuclears i dificulta que els Estats Units i el seu aliat Israel s'atreveixin a una acció militar contra l'Iran.

5. L'altra cara permanent del conflicte entre l'imperialisme i els pobles de l'Orient Mitjà és la lluita

del poble palestí contra l'estat d'Israel, el seu portaavions a la zona. Per establir un compromís mínim amb els estats de la zona Obama ha d'apaivagar la situació. Com a Oslo, l'imperialisme intenta aprofundir les divisions internes, després de la impossibilitat d'aniquilar la resistència per la via militar. Les negociacions Abbas-Netanyahu-Obama, no obstant això, no generen grans expectatives, ja que aquesta vegada a Israel ni tan sols se li ha exigint que posi fi a la construcció d'assentaments (s'ha engegat la construcció més gran a Cisjordània des de 1967) o que aixequi el bloqueig de Gaza. Els atacs israelians a la mesquita d'Al-Aqsa en l'aniversari de l'esclat de la segona Intifada i els exercicis militars conjunts israeliano-nordamericans, al costat de l'anunci de la fabricació d'un nou míssil amb fons dels EUA, donen la dimensió del suport d'Obama al sionisme, en la seva aliança estratègica per mantenir el control de l'imperialisme a la zona. A Israel l'extrema dreta ha pres el control del Govern per impulsar l'annexió definitiva de Jerusalem Est i Cisjordània, a la vegada que deixa Gaza a la deriva i n'assegura la destrucció.

La renúncia de l'ANP a exigir la persecució per crims de guerra dels responsables de l'operació genocida del desembre-gener passats a la Franja de Gaza és l'última prova de la seva connivència amb l'ocupació. L'ANP no és res més que una policia palestina per atacar sectors de la resistència i una plataforma de corrupció i compra de dirigents palestins. Per la seva naturalesa és impossible reformar o democratitzar l'ANP per posar-la al servei de la resistència palestina: se

n'ha d'exigir la dissolució. El congrés de Fatah de l'agost –el primer des de 1989– en què l'ocupació i Hamas van impedir la participació dels sectors més combatius, només va servir per reelegir «per aclamació» el traïdor Mahmud Abbas i reafirmar-se, per a les pròximes eleccions palestines previstes pel gener de 2010, en la mateixa política de negociacions amb els israelians i els EUA. Tampoc Hamas pot oferir al poble palestí una direcció coherent, quan la seva prioritat és exercir el seu poder burocràtic a Gaza. L'esquerra i en particular el FPAP, que participa correctament del front de Resistència amb Hamas, la Jihad i el FDLP a Gaza, segueix atrapada en al crida a la «unitat nacional», menyspreant el caràcter col·laboracionista de la direcció de Fatah.

6.- No ho té més fàcil a l'Afganistan, la prioritat militar d'Obama. Les accions de la resistència arriben a pocs quilòmetres de Kabul, creix la indignació i el rebuig popular per la presència i les accions militars de les forces nord-americanes i de l'OTAN, que han provocat centenars de morts civils. A això cal afegir el descrèdit de Karzai després del frau generalitzat de les darreres eleccions i que contribueix a la pèrdua de legitimitat i representativitat del govern titella dels EUA.

La incapacitat de l'imperialisme per derrotar la resistència ha provocat, al seu torn, una greu crisi al Pakistan. Els EUA han obligat l'exèrcit i la policia pakistaneses a emprendre una atac brutal sobre els territoris on s'ha estat donant suport a la rereguarda afganesa.

Amb molts morts, cosa que ha generat també una fugida de milers i milers de civils davant de la duresa dels combats.

7.- Al Líban, creix la pressió de les tropes imperialistes (incloses les espanyoles, enviades pel govern Zapatero) per reprimir la resistència de Hizbullah i la lluita als camps de refugiats palestins. Això, amb l'objectiu d'assegurar la frontera nord d'Israel, com es va fer evident en els atacs de l'hivern passat contra Gaza.

Situació a l'Àfrica

8.- Davant de la presència creixent d'immigrants africans a la Unió Europea s'ha de relacionar l'emigració amb la instal·lació als països africans d'empreses multinacionals dels països als quals arriben buscant feina.

9.- A l'Àfrica, com en altres escenaris, l'estratègia militar dels EUA i de la UE respon a: assegurar l'accés més ampli a fonts d'energia i matèries primeres essencials, i garantir el control d'oleoductes i en general de les vies de transport dels recursos.

10.- La situació de Nigèria, amb ingents recursos naturals de tot tipus i on empreses energètiques d'altres països es reparteixen el botí del petroli i els seus derivats, i, sobretot, amb una llarga i dura història de lluita i de resistència popular, és que té el nombre més gran d'empreses internacionals privades d'extracció de petroli que hi ha avui, si exceptuem als Estats Units. Hi són totes les grans empreses del sector, que han vist en el gran Golf de Guinea una via per intentar mantenir el seu poder d'extracció, davant l'evidència que els països amb més volum de reserves gestionen l'extracció mitjançant empreses estatals. El problema no és que faltin recursos econòmics sinó d'una banda la seva propietat i distribució, i de l'altra que la concepció de la suposada ajuda no parteix de les necessitats populars, sinó de la penetració al mercat del país destinatari de les mercaderies produïdes per les empreses estrangeres. L'amenaça recent de l'escamot nigerià de tornar a atacar pous i oleoductes, és conseqüència directa d'una situació d'espoli,

destrucció de l'hàbitat i desastre ecològic que duu a la fam i la misèria milions de persones. La resposta de les multinacionals no s'ha fet esperar i és probable que de la repressió més violenta es derivi també el robatori i el pillatge occidental.

11.- El Senegal és des de la primavera un punt de sortida de bona part de l'emigració subsahariana. Les vies de l'emigració africana s'han retirat cada vegada més al sud, fugint de l'augment dels controls fronterers. Al juny de 2006 va expirar l'acord de pesca del Senegal amb la UE pel qual les flotes de l'Estat espanyol, Portugal, França, Itàlia i Grècia podien extreure fins a 7.500 tones de peix per trimestre. A canvi del permís per pescar a les seves aigües, la UE pagava a l'Estat del Senegal la irrisòria suma de 16 milions d'euros anuals. Les multinacionals han

temps es travessen els 2.000 quilòmetres que separen la costa africana de les Canàries. Els caiucos, piragües que utilitzen els pescadors al Senegal i Mauritània, avui s'han convertit en el vehicle de l'emigració.

Les lleis d'estrangeria han convertit el mar en una sinistra fossa comuna

12.-El saqueig continu de la costa africana per part de governs i multinacionals està duent milers de treballadors/es africans/es a l'atur i la misèria, amb la destrucció de les existències de les matèries primeres. Els pescadors somalis han d'observar des de la costa enormes vaixells-factoria amb banderes estrangeres que s'enduen tones de peix, quan ells tot just

13.-Des de la lluita de classes s'ha d'abordar la intervenció de l'imperialisme en aquests països, la complicitat en l'espoli dels recursos dels nostres estats i les seves multinacionals, l'estratègia militar en curs per aixafar la resistència dels seus pobles, la complicitat dels nostres governs en el manteniment de governs titelles i corruptes, que reprimeixen feroçment les lluites socials i amb els quals, a més, adopten acords de col·laboració per deportar els i les que arriben als països d'origen de les empreses que els roben els recursos.

Amèrica Llatina: tornen els cops d'estat?

14.- El 28/6/09 a Hondures, el president Manuel Zelaya, del Partit Liberal, era detingut per forces militars, en el que constituïa un cop d'estat com els que feia anys que no es veien triomfar a Llatinoamèrica. Zelaya va signar la renúncia, de la qual més tard es va retractar, i va ser exiliat. El President del Congrés, Roberto Micheletti, també del PL, va ser nomenat president pels colpistes i reconegut pels organismes estatals, l'oligarquia i les esglésies del país (catòlica i evangèlica). L'intent del govern de Manuel Zelaya de fer aquell diumenge una enquesta d'opinió sobre la possibilitat de col·locar una quarta urna en les pròximes eleccions presidencials, on es consultés a la ciutadania si volia o no una convocatòria a Assemblea Constituent, va ser la raó que va catalitzar el cop d'estat.

Un moviment massiu es va alçar contra el nou govern, i la lluita contra el cop s'ha mantingut fins avui, cosa que ha motivat el posicionament de la «comunitat internacional», que no reconeix al govern colpista i intenta dirigir un procés negociador que buidi de contingut la resistència. L'imperialisme que «va deixar fer» els colpistes, com una possibilitat de fer callar resistències obreres – que l'afectaven seriosament per les pèrdues infringides en una economia de la qual extreu un bon pessic, especialment les multinacionals mineres ianquis i canadenques-, es va posicionar immediatament davant la resposta generada. L'alternativa repressiva impulsada per l'oligarquia quedava

explotat sense límit els caladors fins a posar en perill la capacitat de reproducció de les espècies més abundants. Als mercats senegalesos el preu del peix, un aliment bàsic en la dieta d'un país on més del 25% de la població sofreix malnutrició crònica, es va disparar, cosa que va provocar greus problemes a la població empobrida. Amb els caladors ja delmats i les restriccions, molta gent no veu cap altra alternativa que emigrar, perquè per trobar bancs rendibles els pescadors es veuen obligats a viatjar amb els caiucos fins a Angola, un perillós periple de dotze a quinze dies en alta mar, i en la meitat de

aconsegueixen arrencar al mar amb les seves xalupes uns quants quilos per anar fent. Els anomenats «pirates» que han aparegut a la zona de Somàlia, considerats pels governs occidentals com a bandits, són pescadors somalis que lluiten contra l'espoli i la sobreexplotació perquè veuen com es perd la seva font de supervivència i això legitima els seus mètodes de lluita per derrotar les multinacionals i els governs que els donen suport. És imperdonable que, sabent com es maltracta sense misericòrdia els i les somalis, se'ls culpi i persegueixi, quan el que fan és defensar-se dels veritables pirates.

aïllada, l'imperialisme es posicionava demagògicament en contra -sense aplicar cap mesura econòmica tipus bloqueig que hagués accelerat la caiguda dels colpistes- i corria a imposar una negociació que frenés un procés que s'havia radicalitzat i fins i tot que frenés els tebis avenços socialdemòcrates de Zelaya.

És en aquest marc de forçar la negociació i incrementar el control sobre el moviment de resistència que cal situar la tornada de Zelaya el 21/09/09, amb el suport de l'OEA i l'asil a l'ambaixada brasilera. Es decretava el toc de queda, mentre un conat de negociació fracassava, l'exèrcit envoltava l'ambaixada i s'expulsava diverses delegacions. Lula mantenia la defensa de Zelaya, alertant de la seva resposta si es produïa l'atac i reiterant que es basava en el seu acord amb Obama. El 2/10 tornaven els funcionaris de l'OEA per reprendre les negociacions, abans de les pròximes eleccions del 29 de novembre.

Així doncs, no semblaria que el cop hondureny s'hagi d'entendre com un canvi en la política de l'imperialisme. Aquesta sortida està permanentment a l'agenda de l'imperialisme quan no li queda cap altra opció, però més aviat sembla que en aquest cas s'ha tractat d'un ajustament de comptes entre l'oligarquia hondurenya, que encara ha reforçat més la política imperialista de la reacció democràtica davant d'un moviment de masses que es manté en ascens.

15.- Aquesta política té l'altra cara en el terreny militar, que completa l'estratègia ianqui. Obama intenta combinar diplomàcia amb intervenció directa al seu «pati del darrere» a fi de reprendre la iniciativa i garantir-ne el control, ja sigui en el terreny polític (protagonisme a la Cimera de les Amèriques), econòmic (reunions bilaterals amb Lula i Calderón), com també militar (acceptació d'Uribe de les bases ianquis a Colòmbia el juliol 09, que li permeten una presència

estratègica, així com una base per combatre els escamots i el narcotràfic i acoquinar els líders veïns incòmodes).

L'acord que emmarca l'ús de les bases és de «cooperació militar» i permet a l'imperialisme recuperar la capacitat d'acció i d'intervenció que havia perdut amb el desmantellament dels seus efectius de la base de Manta, a l'Equador. D'altra banda Uribe enforteix les institucions més repressives del seu règim, les Forces Armades, amb el beneplàcit ianqui, i els governs més reaccionaris de l'àrea -com el peruà- es repositionen enfront dels seus veïns nacionalistes i populistes.

Aquest aspecte militar es completa amb la política del Pentàgon

d'implicar els governs llatinoamericans en les seves intervencions bel·licistes. Bush ja havia aconseguit involucrar el govern de Lula en els seus plans intervencionistes posant-lo al capdavant de les forces invasores de la Minustha a Haití. I en això Obama segueix la política del seu predecessor, arrancant el compromís a Uribe d'enviar tropes a l'Afganistan. En època de crisi, de disputa de mercats i zones d'influència, l'imperialisme ianqui no es pot permetre el descontrol dels últims anys en el seu propi pati. Ajudar Uribe a passar per l'adreçador les FARC i a legitimar la

seva política repressiva, al mateix temps que presumeix de força enfront de Chávez, Morales i Correa, és un gran negoci contrarevolucionari.

16.- No obstant això la correlació de forces no permet fer de l'acció militar i els cops d'estat l'instrument prioritari del control de l'imperialisme a l'Amèrica Llatina. Hi ha dos obstacles a aquesta política: un a la zona, perquè el moviment de masses continua en alça; el segon a l'Orient Mitjà, on l'imperialisme té les accions militars empantanades. Per això, i sense descartar el recurs a la força per a la qual es va preparant, l'instrument polític prioritari segueix essent la reacció

d e m o c r à t i c a . Entenem per reacció democràtica l'intent de contenir, desviar i desactivar el potencial revolucionari de les masses a través d'eleccions parlamentàries. D'aquesta forma representants que el moviment sent com a seus ocupen el govern. Davant d'ells l'imperialisme actua amb el pal i la pastanaga, sense anar a un enfrontament directe sinó a cooptar-los per a la seva política. El model ideal per l'imperialisme el representa Lula, però també amb Chávez juga a una permanent política de negociació sobre la base dels

interessos estratègics. En aquest sentit destaquen els plans de l'IIRSA (Iniciativa per a la Integració de la Infraestructura Regional Sudamericana) i de l'anell *energètic* per permetre extreure i transportar millor els recursos naturals (hidrocarburs, aigua en un futur...) per abastir els EUA. Petrobras/Lula i PDVSA/Chávez participen en el projecte.

17.- El chavisme segueix exercint una influència molt important en l'avantguarda de les esquerres. Els seus discursos sobre el socialisme del segle XXI combinen demagògia i populisme. Però la realitat a Veneçuela és la d'una política al

servei de la patronal, amb una repressió sindical constant sobre treballadors/es i sindicalistes. La derrota en el referèndum va ser un avís seriós. La mateixa majoria obrera i popular que va sortir a parar el cop d'estat comença a posar distància amb el chavisme. Chávez, patrocinador de l'ALBA, busca consolidar un espai internacional, però per poder negociar millor amb l'imperialisme, al qual subministra una part essencial del petroli.

Europa

18.- La relació de subordinació de l'imperialisme europeu respecte el nord-americà fa que en aquesta situació de crisi sigui qui s'endú la pitjor part. No és que la lliure competència entre empreses posi darrere les multinacionals europees, sinó la força política. En part és la divisió interna entre els imperialismes europeus, sovint amb interessos divergents en els conflictes, però essencialment el problema és políticomilitar. La solució a la crisi econòmica implica necessàriament més conflicte en la lluita de classes, perquè el capitalisme ha de descarregar en els treballadors/es i els pobles semicolonials el pes de la crisi, amb més explotació als primers i espoli als segons. EUA actua com a gendarme capitalista al món i tots els altres han de contribuir-hi encara que siguin els nord-americans qui sempre es queda el tros més gros del pastís.

19.- El projecte de Constitució europea va haver de ser abandonat i maquillat quan el van presentar sense tanta pompa com a Tractat de Lisboa. Ja cap govern va jugar-se sotmetre'l a referèndum, excepte on no hi havia cap altra opció, que és el cas d'Irlanda. Les multinacionals exigeixen que es posi en marxa per assegurar els seus interessos en països que poden desestabilitzar-se. Irlanda –sota una profunda crisi- acaba de votar a favor després de repetir un referèndum que va rebutjar el text de Niça. Quan una cosa no surt com els interessa la repeteixen fins que s'imposa.

20.- Els signes de recuperació referits a França i Alemanya tenen el mateix valor que els que han presentat els EUA. Alemanya tanca l'any passat amb un caiguda del

7'1% del PIB i França del 2'4%, després d'un repunt del creixement. El motor d'aquest canvi de tendència rau en les enormes ajudes al consum, particularment de l'automòbil. Els governs de Merkel i Sarkozy han anunciat que no es repetiran les ajudes directes al consum i per tant cal veure què passarà amb el PIB sense l'ajuda dels diners públics. Quant a l'atur aquestes polítiques han protegit l'ocupació a cada país. Dels més de tres milions de desocupats que ha generat la UE la meitat són a l'Estat espanyol.

21.- Amb aquesta situació de crisi la burgesia busca qui pot descarregar la crisi sobre els i les treballadores i que respongui cruament a les noves situacions de tensió social que inevitablement es crearan, accentuant la tendència al bonapartisme. Berlusconi a Itàlia i Sarkozy a França són exemples d'aquest desenvolupament de l'estat policial. Tots dos expressen la crisi del model de domini tradicional que ha perdurat des de la postguerra. El primer posa en crisi les mateixes institucions que havien estat sagrades de la democràcia burgesa, com els jutges, per escapar-se dels judicis per suborns i accions il·lícites. El segon va ser el que va incendiar els barris perifèrics de París, el que va imposar una repressió brutal i que avui es presenta com a salvador de França davant de la immigració. És en aquest terreny, en l'intent de criminalitzar els i les treballadores immigrades, que Sarkozy roba el discurs a l'extrema dreta, mentre Berlusconi utilitza l'exèrcit en ràtzies contra els i les immigrades. Aquesta política arrossega –perquè als altres també els interessa- una política xenòfoba a tota la legislació de la UE.

22.- Més enllà d'aquesta tendència al bonapartisme, continua la reorganització dels grups neofeixistes. En les últimes eleccions el creixement dels grups de l'extrema dreta ha estat significatiu, amb el

discurs principalment contra els immigrants. En les darreres eleccions europees es va escenificar aquesta situació. A França el Front Nacional va retrocedir, possiblement per la crisi interna i el vot útil de molts dels seus votants a Sarkozy. Però l'avenç és significatiu, amb 4 escons del Partit per la Llibertat holandès, els dos de l'FPÖ austríac i dos més del British National Party. El BNP es va fer present intentant capitalitzar el descontentament en les vagues que es van fer famoses perquè hi apareixia l'exigència de «feina britànica per a obrers britànics». Aquest intent d'obrir una escletxa entre la classe obrera, per provocar l'enfrontament contra immigrants o altres treballadors/es és molt perillós en situacions com l'actual de crisi, perquè afebleix.

23.- Les resistències de la classe obrera contra la política dels governs ha estat important, amb vagues generals a Itàlia i mobilitzacions generalitzades a França i Alemanya, però fins ara pràcticament totes les mobilitzacions segueixen estant controlades pels grans sindicats, que amb el seu discurs de la crisi temporal paralitzen la classe obrera. El control del moviment obrer –després de l'enfonsament de l'estalinisme- ha passat gairebé de manera completa a les mans de la socialdemocràcia. En alguns casos amb una relació directa amb les direccions sindicals, com la UGT o

la DGB alemanya, altres per la proximitat amb l'aparell sindical que abans estava controlat pel PC i ara és relativament independent, com la CGT francesa o CCOO. La veritat és que els PS han augmentat la influència (per la influència electoral i en els governs i per la seva posició sindical hegemònica).

La socialdemocràcia ha anat abandonant el llenguatge reformista, és a dir, de la progressiva reforma del capitalisme cap a un futur socialista indeterminat, pel discurs del capitalisme com a únic sistema possible, lliurant-se enterament a la gestió, en una política que pràcticament no difereix gens dels partits que són representants directes de la burgesia. El combat contra la influència nefasta de la socialdemocràcia en el moviment obrer i la seva acció paralitzant i conformista, d'acceptació dels plans patronals com si no s'hi pogués fer res, és una tasca indispensable per recuperar l'esperit de classe i la combativitat.

24.-Sobre la socialdemocràcia i la nova esquerra. Són molt importants els darrers processos de crisi dels partits socialdemòcrates i socialistes més emblemàtics del continent, com els de Gran Bretanya, França i Alemanya. El paper protagonista que van assumir aquests partits en l'aplicació de les polítiques neoliberals des dels governs o en coalició amb la dreta està provocant indignació entre els seus votants, que majoritàriament són de les classes treballadores. A Gran Bretanya totes les enquestes apunten a una derrota fulminant del partit laborista en les pròximes eleccions; a Alemanya, l'SPD ja va rebre un cop històric en les eleccions generals del 27 de setembre, perdent el 34% dels seus vots; a França el Partit Socialista està dividit fins a la medul·la i perd gairebé una quarta part dels seus militants de l'ala esquerra. Aquest procés crea un espai força ampli a l'esquerra del socialisme reformista, que en alguns països intenten ocupar diverses formacions de la nova esquerra. Per exemple a Alemanya Die Linke (la coalició de la ruptura de la socialdemocràcia juntament amb

els exestalinistes i grups de l'esquerra radical) va arribar a recollir el 12% dels vots en les darreres eleccions. També a Portugal i a Grècia, els partits de la nova esquerra van augmentar els vots, obtenint representacions importants als seus parlaments respectius. El període que ve hem de fer un seguiment de prop tant per caracteritzar l'evolució de la socialdemocràcia com per poder tenir una política correcta davant les possibilitats de reorganització a l'esquerra revolucionària.

Sobre el Cauques

25.- El conflicte territorial entre Geòrgia i Ossètia del Sud, que va degenerar l'agost de 2009 en una guerra oberta de Rússia amb Geòrgia, ha estat una mostra bèl·lica de la batalla de diverses potències per controlar els corredors energètics euroasiàtics. L'imperialisme nordamericà, juntament amb els seus aliats europeus, està intentant integrar diversos països exsoviètics –com Ucraïna i Geòrgia– dins de l'aliança militar OTAN per així, a través d'ells, poder controlar els recursos asiàtics i les instal·lacions que sorgeixen dels jaciments del petroli i del gas, sobretot al nord del mar Caspi, competint amb la influència de Rússia a la zona. Els darrers anys hem estat testimonis del procés d'armament massiu d'aquests països per part de l'imperialisme, que han provocat xocs nacionalistes entre desenes d'ètnies i territoris de la zona. El darrer cas, l'agressió de Geòrgia sobre Ossètia del Sud, que aspira a unificar-se amb la zona del nord, s'ha convertit en una guerra no declarada entre l'imperialisme i Rússia. Aquests xocs poden estendre's els pròxims anys fins a incloure països com Armènia i l'Azerbatjan, perquè la política de l'imperialisme apunta cap a la «balcanització» del Cauques per dividir i controlar la zona a través de governs titelles i corruptes. La tasca del proletariat davant d'aquest conflicte és lluitar contra la intervenció de l'imperialisme a la zona, donar suport al dret d'autodeterminació de tots els pobles caucàsics i apel·lar a una Federació socialista de les repúbliques del Cauques.

Més sobre de la caigu

Aquest article completa el suplement publicat al número anterior de LI, a propòsit del 20è aniversari de la caiguda del Mur de Berlín

La caiguda del Mur enfonsa l'ordre de Ialta i Potsdam.

Diem al suplement que la divisió d'Alemanya –amb la contenció dels processos revolucionaris que estaven en marxa– va ser la clau de volta dels acords pel repartiment d'Europa entre les potències vencedores. Amb aquests acords i malgrat que entre la burocràcia estalinista i l'imperialisme va haver-hi tensions, de vegades a punt de desembocar en conflictes armats (com la crisi dels míssils a Cuba), la relació essencial entre la burocràcia estalinista i l'imperialisme no era la «guerra freda», sinó l'anomenada «coexistència pacífica».

L'expressió «coexistència pacífica» amb l'imperialisme, la va encunyar Krushev quan va accedir al poder després de la mort de Stalin el 1953. Amb aquest terme la burocràcia del Kremlin explicava que calia mantenir una política de no agressió cap a l'imperialisme, amb les concessions necessàries, per concentrar-se en el desenvolupament productiu de l'URSS. Aquest era el camí per superar el del capitalisme. Per tant la «coexistència pacífica» era l'altra cara de la moneda del «socialisme en un sol país», que havia estat la política de Stalin. En són exemples la dissolució de la III Internacional dictada el 15 de maig de 1943 sense cap congrés que la ratifiqués, o els pactes de Ialta i Potsdam. Davant d'aquesta política el trotskisme va demostrar que és impossible arribar al desenvolupament del socialisme avançant en un sol país i va defensar la necessitat de potenciar l'internacionalisme de classe, en un combat permanent amb l'imperialisme.

La imatge d'enfrontament permanent –a la vora de la guerra–

el 20è aniversari da del Mur de Berlín

va ser un instrument molt útil per tots dos sectors en molts sentits: 1) Per aplicar una política de persecució interna davant d'un suposat enemic exterior que busca la destrucció del règim. Són coneguts els enormes crims en acabar la II Guerra Mundial, no només sobre dissidents i pobles sencers obligats a abandonar el seu territori; sinó també amb la cacera de bruixes dirigida pel senador Joseph McCarthy als EUA, amb la qual va colpejar tota l'esquerra com a sospitosa de ser agent soviètica o simpatitzar amb el comunisme. 2) Per estendre un repartiment del món a imatge i semblança d'Europa en zones d'influència fora de les quals seria inconcebible situar un estat. El realineament de tots els processos polítics en un o altre bloc permetia un control i una pressió conjunta sobre processos revolucionaris, com va passar per tancar l'etapa de revolucions oberta a Europa per la guerra, o en la traïció a nombrosos processos com la revolució espanyola del 36. Aquest repartiment de funcions no impedia disputes pel control de tercers països per part de la burocràcia i

l'imperialisme, com pels mercats d'armament.

La caiguda del mur el 89, que va arrossegar l'enfonsament dels règims estalinistes, va posar fi a aquesta manera de repartir funcions entre imperialisme i burocràcia per controlar millor el món. Els nous processos s'enfrontarien a un món amb un «sol poder», l'imperialista i, curiosament, en lloc d'anar cap a més estabilitat es va entrar en un període de «menys estabilitat política» dels governs i estats. La resistència de les masses no tindria el referent del bloc burocràtic, la seva força com a única alternativa real i amb una burocràcia amb una enorme font de poder i diners. Això sol no resol la formació de noves direccions revolucionàries, però acabar amb la cotilla estalinista va ser deixar anar llast, una cosa imprescindible per recompondre i reconstruir el moviment obrer. Mentre aquesta direcció revolucionària no es pugui reconstruir, altres formes de populisme i demagogia, corrents nacionalistes o religiosos, ocuparan la direcció de la resistència de masses.

La importància de la unitat de la classe obrera alemanya

La reunificació alemanya no només va suposar redefinir una nova Europa i un canvi de relacions entre França i Alemanya, sinó que va fer possible la reconstrucció de la classe obrera alemanya. Hi ha molta gent que qüestiona el paper de la classe obrera en una futura revolució, i més encara de la classe obrera de països desenvolupats, i més concretament de la classe obrera alemanya. Nosaltres no compartim ni una cosa ni l'altra.

La classe obrera alemanya va ser un component substancial de la formació de la classe obrera internacional i el més determinant en la construcció de II Internacional. El seu desenvolupament capitalista potent però tardà va fer d'Alemanya un lloc en el qual les contradiccions de la lluita de classes prendria formes extremes. La burgesia alemanya va formar i desenvolupar la seva potent maquinària industrial quan el món ja estava repartit i només podia expandir les seves enormes forces productives a costa d'altres potències. Dues vegades, al 1914 i al 1939, va intentar conquerir nous mercats enfrontant-se a les velles potències colonials, però va ser derrotada a les dues guerres mundials. A la calor d'aquest enorme desenvolupament industrial es va formar el proletariat més concentrat i nombrós d'Europa, i amb ell van créixer corrents revolucionaris.

No és pas casualitat que Alemanya fos l'escenari en què van sucumbir la II i la III Internacionals. La II l'agost de 1914, quan els diputats de l'SPD (amb l'excepció de l'ala esquerra) van votar a favor dels crèdits de la guerra, aprovant la guerra imperialista i traint sense pal·liatiu els principis de l'internacionalisme de classe. La III Internacional el març del 33, quan el Partit Comunista Alemany (amb el suport de Stalin) va permetre sense combat l'arribada al poder

d'Hitler i va precipitar la catàstrofe de la classe obrera. Tampoc és casualitat, per tant, que el debat a tota l'esquerra i entre els partits i corrents que es reclamen de la IV Internacional tingui inevitablement un punt a l'agenda: la caiguda del mur de Berlín, l'enfonsament de l'estalinisme i el procés de restauració a l'exURSS i altres estats de l'est. Només comprenent què va passar és possible seguir desenvolupant una política revolucionària coherent, perquè la IV Internacional té un paper a la història si sap donar resposta als processos de degeneració burocràtica que van embrutar el nom del socialisme i que van acabar enfonsant-se per l'impuls de les masses.

La classe obrera alemanya integra avui l'experiència de la lluita no només contra l'Alemanya dels monopolis sinó també contra el poder burocràtic que va dominar la part oriental. Ningú no pot dir per on començaran els xocs decisius entre les classes a Europa, però el que sí que és segur és que la classe obrera més desenvolupada i nombrosa d'Europa tornarà a jugar un rol determinant en el desenvolupament d'aquesta confrontació.

**A manera de conclusió:
revolució i socialisme sí,
estalinisme mai més.**

El poble de l'exRDA va imposar amb el seu alçament la reunificació alemanya. Va ser un avenç democràtic imprescindible, sortint

de l'estat-presó en què vivia confinat. Però les possibilitats que aquesta reunificació es fes cap al socialisme o en un marc no capitalista s'havien ofegat l'any 53 als carrers de Berlín sota els tancs de Stalin. La burgesia alemanya, amb el democristià H. Kohl, va poder posar-se al capdavant d'aquest procés de reunificació.

La gran contraofensiva imperialista dels anys 80 es basava en explicar que no hi ha cap alternativa al capitalisme i que el que va passar aquella dècada i la següent a l'exURSS i els països de l'est europeu confirma que el projecte revolucionari va crear un monstre per alliberar-se del qual el poble va necessitar molts anys. Aquesta lectura és comuna a la burgesia, la socialdemocràcia i fins i tot bona part dels dirigents estalinistes, reconvertits avui en socialdemòcrates, quan no directament en dreta pura i dura. Les direccions sindicals majoritàries, controlades en bona part per la socialdemocràcia, estan d'acord que no hi ha alternativa al capitalisme.

Durant el segle XX en un terç de la humanitat (URSS, Xina, est europeu, Cuba...) van haver-hi processos revolucionaris que van acabar amb el capitalisme com a sistema imperant en aquests països. Aquests sistemes van sucumbir i, a la fi de segle, el capitalisme recuperava el control del planeta. Però -cal preguntar-se- les revolucions s'havien escampat com una malaltia contagiosa i ja està? No, els processos

revolucionaris no els crea ningú, sinó que responen a profundes necessitats de les masses treballadores i expressen que el sistema capitalista està arribant a la seva fi i, en lloc de permetre una millora de les condicions de vida, esdevé tot el contrari. Una altra cosa és que aquest moviment objectiu que desemboca en la revolució, sense programa i sense organització pugui ser estèril, o que amb un programa i una organització no revolucionària (burocràtica com a la Xina o contrarevolucionària com a l'Iran) conduïxi a un carreró sense sortida que exigeixi nous processos revolucionaris per continuar.

La pregunta clau és: segueixen havent-hi -o aprofundint-se- les raons que van empènyer milions de persones el segle passat contra el poder i el sistema capitalista? La resposta és que sí, que se segueixen agreujant. El capitalisme és cada vegada més incapaç de subministrar els mitjans de subsistència més elementals per a la humanitat: tornen malalties que s'havien extingit i la gana, amb enormes zones del planeta on la fam i la misèria no deixen de créixer. Així doncs el motor objectiu de la resposta de les masses hi segueix essent. És més, com diu el programa de Transició, les condicions no només estan madures sinó que comencen a podrir-se.

Marx escrivia això sobre el caràcter de les revolucions obreres: «*La revolució social del segle XIX no pot treure la seva poesia del passat, sinó només del futur. No pot començar la seva tasca abans de despullar-se de tota veneració supersticiosa del passat. Les revolucions anteriors s'havien de remuntar als records de la història universal per instruir-se sobre el seu propi contingut. Les revolucions del segle XIX han de deixar que els morts enterrin els seus morts, per prendre consciència del seu propi contingut. Abans la frase desbordava el contingut; ara, el contingut desborda la frase.*» (...) «*Les revolucions burgeses, com la del segle XVIII, avancen abassegadorament d'èxit en èxit, els seus efectes dramàtics s'atropellen, els homes i les coses semblen il·luminats per focs d'artifici, l'èxtasi és l'esperit de cada dia; però aquestes revolucions són de curta vida, arriben de seguida a l'apogeu i una llarga depressió s'apodera de*

la societat, abans d'haver après a assimilar serenament els resultats del seu període impetuós i agressiu. En canvi, les revolucions proletàries, com les del segle XIX, es critiquen constantment a si mateixes, s'interrompen continuament en la seva pròpia marxa, tornen sobre el que semblava acabat per recomençar-ho altre cop, es burlen a consciència i cruelment de les indecisions, els punts dèbils i la mesquinesa dels primers intents, sembla que només enderroquen l'adversari perquè aquest tregui de la terra noves forces i torni a aixecarse davant d'elles engrandit, retrocedeixen constantment aterrides davant de la vaga enormitat de les seves pròpies finalitats, fins que es crea una situació que no permet tornar enrere i són les circumstàncies que criden: «Hic Rhodus, hic salta! Aquí hi ha Rodes, salta aquí! (K. Marx «El divuit Brumari de Luis Bonaparte»)

Per això és imprescindible analitzar les contradiccions de les revolucions del segle XX, entendre les degeneracions burocràtiques. El que ha fracassat a l'exURSS i l'est europeu no ha estat el socialisme sinó el règim de poder de la burocràcia estalinista. Per alguna gent aquesta burocràcia que havia expulsat del poder qualsevol forma de democràcia obrera era un projecte amb unes quantes equivocacions però l'únic camí possible, per altres és el resultat ineluctable de tot procés revolucionari. Per nosaltres la burocràcia s'aixeca com una casta que parasita l'estat que ha expropiat a la burgesia.

Trotsky al principi la va definir com a «centrisme burocràtic», un corrent que es desplaçava entre la revolució i el capitalisme fent ziga-zagues que tenien com a funció assentar-la en el poder i destruir tota oposició a dreta i esquerra. Però aquesta política zigzaguejant dels anys vint va deixar pas a la consolidació d'un projecte polític estrany a la classe obrera, que l'expropiava de tot poder polític. És a partir d'aquesta realitat que la caracterització de Trotsky canvia i defineix la burocràcia com un agent de la reacció, com un instrument de l'imperialisme contra l'estat obrer. Aquesta nova caracterització fa que la tendència d'aquesta burocràcia sigui necessàriament –a més o menys llarg termini– destruir l'estat obrer i procedir a restaurat el capitalisme.

I això és el que ha passat exactament: la burocràcia agent de la restauració contra la propietat estatal dels mitjans de producció. De forma acabada ho veiem a Xina, la resta de projectes es van quedar a mig camí perquè el moviment de masses va destruir l'aparell estalinista i el poder d'un estat imprescindible per imposar amb mà de ferro la restauració i enfonsar les condicions laborals i de vida dels i les treballadores.

Per tant la burocràcia era l'instrument de restauració i no pas la protectora de la revolució. La burocràcia va enterrar la revolució a l'URSS i des d'aquesta posició de força va determinar el control de processos revolucionaris, que van ser burocratitzats. L'estat dels soviets construït en el procés

revolucionari s'havia convertit en un sistema d'opressió sistemàtic i de persecució de qualsevol crítica política, un estat que tenia per objectiu preservar el poder de la burocràcia. No es tracta d'una qüestió de bons i dolents sinó de preservar les condicions materials i polítiques que distingien la casta burocràtica, igual que els dirigents polítics o sindicals que actuen per preservar el seu lloc de poder amb maniobres de tot tipus, però amb un poder immensament superior.

Amb un programa pel socialisme que incorpori un combat permanent contra la burocratització de les organitzacions obreres, cal reconstruir una nova organització internacional perquè la tendència destructora del capitalisme durà de nou les masses a «una situació que no permet tornar enrere i són les circumstàncies que criden». **Aleshores: socialisme sí, estalinisme mai més.**

Josep Lluís del Alcázar

Vaga general a Grècia

Mentre tots els governs es preparen per aplicar mesures semblants, a Grècia es viuen els primers xocs frontals amb les treballadores. Transcrivim una primera anàlisi extreta de *lahaine.org*.

El 10 de febrer les oficines, escoles, universitats i hospitals públics van ser paralitzats per una vaga general. La vaga, convocada pel principal sindicat d'empleats públics, ADEDI, s'enfronta al Paquet d'Austeritat del govern del «socialista» Giorgios Papandreu.

Aquest pla d'ajustament intenta «sanejar» els comptes de l'Estat, un requisit que li exigeixen els països de la Unió Europea (UE) per atorgar-li ajuda econòmica. Així ho demostren les declaracions de Michael Meister, representant del govern alemany, que prepara el paquet d'ajuda: «Si Grècia rep ajuda només serà sota estrictes condicions, i si el govern grec i l'Estat apliquen reformes substancials».

Grècia és un dels països més

colpejats per la crisi econòmica i una de les economies més endeutades de la UE: el seu deute públic supera el 120% del PIB. Amb un índex de desocupació juvenil del 25%, el país és el més pobre dels membres originals de la Unió. En aquest marc, la UE està impulsant un pla per reduir el dèficit pressupostari de l'actual 12,7% del PIB al 2,8% el 2012, cosa que significa retallades pressupostàries i rebaixes salarials.

La recepta del «socialista»

Papandreu no difereix gaire de les velles receptes neoliberals: apujar l'edat de jubilació, congelar salaris i augmentar impostos als sectors populars. Mentre els bancs i les empreses, els «mals» negocis dels quals van causar l'actual crisi econòmica, van rebre de l'Estat rescats milionaris, els treballadors només reben rebaixes salarials, acomiadaments i atacs als seus drets.

La vaga general del 10/2 va paraitzar tot el sector públic, i els controladors aeris, que s'han sumat a la mesura, van obligar a tancar els aeroports i cancel·lar tots els vols. La protesta va tenir un gran seguiment entre docents i professors universitaris, metges

d'hospitals públics, empleats d'oficines estatals i escombriaires. Aquests darrers van protagonitzar els primers enfrontaments de la jornada quan van internar trencar amb els seus camions els cordons policials que els impediien arribar a la mobilització central d'Atenes. Els treballadors públics s'enfronten a un pla que inclou rebaixes salarials del 20% (un 40% per als docents universitaris), la congelació de contractacions (que inclou sectors crítics com la salut) i l'augment de l'edat de jubilació fins els 65 anys.

El govern de Papandreu, que va arribar al poder l'octubre de 2009 amb gairebé el 45% dels vots i el suport dels sindicats, ara afronta la lluita dels treballadors que se senten

enganyats per les promeses de campanya del candidat del Moviment Socialista Panhel·lènic, conegut com a PASOK. Els darrers anys va aglutinar la gran oposició al govern conservador de Costes Karamanlis, que ja havia patit múltiples vagues i protestes. Avui, en canvi, molts sectors veuen que aquest govern «socialista» respon a la crisi amb les mateixes mesures que els conservadors: ajustaments i acomiadaments.

La vaga general del 10/2 és la primera de les diverses mobilitzacions organitzades, que inclouen una nova vaga nacional dels treballadors públics i privats pel 24/2. La joventut, els moviments obrer i estudiantil protagonitzen des de fa anys protestes i mobilitzacions contra els plans d'austeritat que intenten posar Grècia a to amb les exigències pressupostàries de la UE. El govern «socialista» del PASOK ha demostrat una continuïtat absoluta amb els plans d'ajustament implementats pels conservadors. Avui, la mobilització dels treballadors i les treballadores a Grècia planteja, a escala nacional, el camí per derrotar els plans dels governs europeus i perquè la crisi la paguin els capitalistes.

Celeste Murillo
Recollit de lahaine.org

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

